

RAYMOND CHANDLER

Loučení s Lennoxem

RAYMOND CHANDLER

Loučení s Lennoxem

MLADÁ FRONTA

Přeložil Josef Schwarz

The Long Goodbye © 1953 Raymond Chandler Limited.
All rights reserved
Translation © Josef Schwarz — dědicové c/o DILIA, 1998

1. KAPITOLA

» Poprvé mi Terry Lennox padl do oka před terasou nočního podniku U Tanečnic. Seděl opilý v přepychovém modelu rolls-royce zvaném Stříbrný přelud. Hlídač parkoviště, který s vozem předjel, váhal přibouchnout dveře, neboť z nich čouhala Lennoxova levá noha — její majitel zřejmě zapomněl, že ji vůbec má. Tvář Terryho Lennoxů působila mladě, ale vlasy měl bílé jako křída. Jeho oči prozrazovaly, že je zlinkovaný pod obraz, jinak ale vypadal jako každý druhý příjemný mládenec ve smokingu, jako chlápek, který zrovna utratil příliš mnoho peněz v putyce existující pro tento a žádný jiný účel.

Vedle něj seděla slečna. Její vlasy měly nádherný, temně rudý nádech a její rty se nepřítomně usmívaly. Přes ramena měla přehozený modrý norek, v jehož stínu vypadal i rolls-royce jako obyčejný automobil. Téměř. Úplně samozřejmě ne.

Hlídač byl běžný typ vazouna v bílém plášti, se jménem restaurace vyšitým červeně přes prsa. Už mu docházela trpělivost.

„Heleďte, vážený,“ řekl trochu nedůtklivě, „ráčil byste tu nohu vtáhnout dovnitř, abych moh eventuálně zavřít dveře? Anebo je mám otevřít dokořán, abyste moh vypadnout?“

Dáma na něho vrhla pohled, který se zabodl nejmíň čtyři palce za jeho zády. Ale hlídačem to nepohnulo. Podnik U Tanečnic zjevně navštěvují lidé, kteří v člověku rozptýlí iluze, že fůra peněz má blahodárný vliv na rozvoj osobnosti.

Na parkoviště přišuměl nízký sportovní kabriolet cizí značky. Vystoupil z něj muž a elegantním zapalovačem si zapálil dlouhou cigaretu. Měl na sobě kostkovanou bundu, žluté kalhoty a jezdecké boty. Odkráčel v oblacích kadidla, aniž pohledem zavadil o rolls-royce. Patrně si myslel, že je to nějaká nevkusná kraksna. Než vystoupil na první schůdek terasy, nasadil si monokl.

Potom slečna líbezně zašvitořila: „Já mám báječný nápad, drahoušku. Co kdybychom k tobě dojeli taxíkem a vytáhli tvůj

sporfák? Noc je jako stvořená na projíždku k moři, třeba do Montecita. Jedni moji známí tam pořádají večírek, bude se tancovat u bazénu.“

Bělovlasý mládenec prohlásil zdvořile: „To bohužel nejde, já už ten vůz nemám. Musel jsem ho prodat.“ Podle jeho hlasu i artikulace byste nevěřili, že pil něco silnějšího než pomerančovou šťávu.

„Prodat, drahoušku? Jak to myslíš?“ Odtáhla se od něho, ale její hlas se odtáhl mnohem dál než tělo.

„Myslím to tak, že jsem musel,“ řekl. „Abych měl co jíst.“

„Ach tak.“ Teď by na ní neroztál ani kousíček rampouchu.

A hlídač měl bělovlasého mladíka přesně tam, kde ho chtěl mít a kde na něj mohl — v kategorii lidí nepatrných příjmů. „Heleďte, fešáku,“ řekl, „musím odklidit tamhleto fáro. Popovídáme si třeba jindy.“

Prudce otevřel dveře vozu. Opilý muž rázem sklouzl ze sedadla a přistál zadkem na asfaltu. A tady jsem zasáhl já. Vim, že není radno začínat si něco s opilcem. I když vás zná a má vás třeba i rád, vždycky je náchylný zničehonic se vymrštít a praštit vás do zubů. Vzal jsem ho v podpaží a postavil na nohy.

„Jsem vám velmi vděčen,“ řekl zdvořile.

Dáma se přesunula za volant. „Jak se namaže, je z něj v tu ránu Angličan,“ pravila hlasem z nerezavějící oceli. „To je od vás hezké, že jste se ho ujal.“

„Složím ho na zadní sedadlo,“ navrhl jsem.

„To bohužel nejde, zmeškala bych schůzku.“ Uvolnila spojku a rolls-royce se zvolna rozjízdl. „Je to takový zaběhlý pes,“ dodala s chladným úsměvem. „Třeba mu nějaký domov najde. Je celkem čistotný.“

A rolls-royce si to odšínul po příjezdové cestě k bulváru Sunset, tam zahrnul doprava a zmizel. Pořád ještě jsem civěl za dámou, když se vrátil hlídač. Civěl jsem za dámou a držel v náručí jejího partnera. Ten mezitím usnul.

„Takhle se taky dá pouštět k vodě,“ prohodil jsem k bílému plášti.

„Jo,“ souhlasil cynicky. „Nač taky plejtvat v nadamě na takovou trosku.“

„Vy ho znáte?“

„Jenom jsem zaslechl, že mu slečna říká Terry. Jinak o něm nevím ani ř. Jsem tu ale teprve čtrnáct dní.“

„Přivezte mi vůz, ano,“ řekl jsem a podal jsem mu lístek.

Než předjel s mým oldsmobilem, nabyl jsem dojmu, že držím v rukou pytel olova. Bílý plášť mi ho pomohl naložit na přední sedadlo. Naš zákazník pootevřel okno, poděkoval a hned zas usnul.

„Takhle zdvořilého opilce jsem ještě nepoznal,“ konstatoval jsem.

„Jsou všelijaký, nejrůznějších velikostí, tvarů i chování,“ podotkl. „Ale šupáci jsou to do jednoho. Tomuhle zřejmě před časem dělali plastiku.“

„Zřejmě.“ Dal jsem mu dolar a on mi poděkoval. S plastikou operací měl pravdu. Můj nový přítel měl pravou stranu obličeje nehybnou, bělavou a prostěhovanou jemnými jizvičkami. Kůže se na jizvách hladce leskla. Ano, plastická operace, a pěkně zfušovaná.

„Co s ním podniknete?“

„Zavezu ho k sobě, dám ho trochu do kupy a snad mi poví, kde bydlí.“

Bílý plášť se ušklíbl. „Samaritán, se mi zdá. Na vašem místě bych ho jednoduše vyklopil někde u chodníku a jel dál. Takováhle ožralové to člověku dovedou pěkně zavařit. Já mám na tyhle srandičky svůj názor. Při dnešní konkurenci si jeden musí šetřit síly a držet si lidi od těla.“

„Jak vidím, máte s tímto přístupem ohromný úspěch,“ řekl jsem.

Vypadal nechápavě a potom se začal tvářit vztekle, ale to už jsem byl v autě a zvolna se rozjížděl.

Měl ovšem do jisté míry pravdu. Terry Lennox mi to pořádně zavařil. Ale taková už je koneckonců moje práce.

Bydlel jsem toho roku poblíž Yucca Avenue ve čtvrti Laurel Canyon. Dům stál na svahu ve slepé ulici, vedly k němu dlouhé sekvojové schody a kolem rostlo plno eukalyptů. Pronajala mi ho i s nábytkem žena, která na nějaký čas odjela do Idaha ke své ovdovělé dceři. Nájemné bylo nízké, jednak proto, že si majitelka vymínila krátkodobou výpověď pro případ, že se vrátí, a jednak kvůli těm schodům. Už ji zřejmě začínaly zmáhat, když se vracela domů.

Dostrkal jsem opilého hosta jakž takž nahoru. Snažil se být nápomocný, ale měl příliš vláčné nohy a uprostřed omluvných sentencí usínal. Podařilo se mi odemknout a vtáhnout ho dovnitř. Uložil jsem ho na dlouhý gauč, přehodil přes něj pléd a nechal ho spát. Asi hodinu chrápal jako fagot. Pak se najednou probudil a odebral se do koupelny. Když se odtamtud vrátil, zvědavě po mně mžoural a zeptal se, kde se to k čertu octl. Pověděl jsem mu to. Řekl, že se jmenuje Terry Lennox, že bydlí ve Westwoodu a že ho doma nikdo nečeká. Mluvil jasně a zřetelně.

Řekl, že by mu neuškodil šálek černé kávy. Když jsem mu kávu přinesl, opatrně ji srkal a talířek si přidržoval těsně pod šálkem.

„Jak to, že jsem tady?“ zeptal se a rozhlédl se po pokoji.

„Maličko jste přebíral U Tanečnic. Vaše slečna vás vyklopila z rolls-royce.“

„Správně,“ řekl. „Měla k tomu bezpochyby pádný důvod.“

„Vy jste Angličan?“

„Žil jsem v Anglii. Narodil jsem se zde. Kdybych si mohl zavolat taxík, zvedl bych se.“

„Už na vás jeden čeká.“

Ze schodů šel po svých. Cestou do Westwoodu mnoho řečí nenadělal, jenom mi poděkoval za laskavost a omluvil se, že mě tak obtěžuje. Říkal to patrně tak často a tolika lidem, že to pronášel mechanicky.

Měl malý, těsný a jaksi nezabydlený byt. Jako by se tam nastěhoval zrovna ten den odpoledne. Na kávovém stolku před

tvrdým zeleným divanem byla poloprázdná láhev skotské, v misce voda po roztátém ledu, tři prázdné lahve od sodové vody, dvě sklenky a skleněný popelník přecpaný oharky cigaret, některé se stopami po rtěnce, jiné bez nich. V místnosti nebyla jediná fotografie nebo nějaký osobní předmět. Mohl to být hotelový pokoj, najatý na schůzku nebo rozloučení, na menší popítí a pohovor, na pomilování. Jako místo, kde někdo žije, to tu nevypadalo.

Nabídl mi alkohol. Odmítl jsem. Ani jsem se neposadil. Když jsem odcházel, znovu mi děkoval, i když ne tak, jako kdybych pro něj skočil do ohně, ale ani ne tak, že to nestojí za řeč. Byl trochu nervózní a trochu se styděl, ale zdvořilý byl náramně. Zůstal stát v otevřených dveřích, dokud nepřijel výtah a já do ní nezapadl. Ať už mu chybělo cokoli, chovat se uměl.

O své partnerce se už vůbec nezmínil. A také se nezmínil, že nemá práci ani žádné vyhlídky a že vyhodil takřka poslední dolar za útratu U Tanečnic, kde platil za jednu prachatou slečnu, která měla tak naspěch, že jí bylo jedno, jestli mu hoši z hlídkového vozu rozbijí hubu nebo ho obere zlodějský taxikář a vysype ho někde do příkopu.

Když jsem sjížděl dolů, měl jsem chvilí nutkání vrátit se a vzít mu tu láhev skotské. Ale nic mi do toho nebylo a stejně to nikdy nepomůže. Takovíhle si láhev vždycky nějak opatří, když ji musejí mít.

Cestou domů mi to stejně vrtalo hlavou. Dá se předpokládat, že jsem dost tvrdá povaha, ale na tomhle chlapíkovi mě cosi dojímalo. Nevěděl jsem, co to je — snad ty bílé vlasy, zjizvená tvář, jasný hlas a zdvořilost. Víc v tom možná nebylo. Ale neexistoval důvod, proč bych se s ním chtěl ještě někdy setkat. Byl to prostě zaběhlý pes, jak řekla ta slečna.

2. KAPITOLA

» Koncem listopadu jsem ho viděl znovu. Obchody na Hollywoodském bulváru se už začínaly plnit předražnými vánočními tretkami a noviny začínaly vytrubovat, jaké hrůzy vás čekají, jestliže si vánoční nákupy neobstaráte včas. Hrozné to nejspíš bude stejně, vždycky to tak je.

Asi tři bloky od své kanceláře jsem zahlédl policejní vůz zaparkovaný mezi auty u chodníku, a v něm dva poldy, jak upřeně civí na něco u výkladní skříně. To něco byl Terry Lennox — nebo spíš jeho troska, troska ne zrovna přitažlivá.

Opíral se o průčelí krámu. O něco se opírat musel. Košili měl špinavou a u krku rozhalenou, částečně mu vyčuhovala zpod saka a částečně byla zastrčená. Poslední čtyři nebo pět dní se zřejmě neholil. Nos měl zarudlý a pokožku tak bledou, že se v ní dlouhé tenké jizvičky docela ztrácely. A oči měl zapadlé jak sněhulák. Hned mi bylo jasné, že se ho ti hoši z hlídkového vozu chystají sbalit, a tak jsem zrychlil krok a vzal ho za loket.

„Tak narovnejte kostru a jdeme,“ řekl jsem co možná nejostřeji. Úkosem jsem na něj mrkl. „Svedete to? Nebo jste na dobro státej?“

Nejdřív si mě bez zájmu prohlédl a pak nasadil to své posmání jedním koutkem. „Byl jsem,“ vydechl. „Právě teď jsem jenom trochu — vyplivnutej.“

„Tak aspoň soupejte nohama. Jinak se vezete na záchytku.“

Sebral se a nechal se mezi pouličními povaleči provést ke kraji chodníku. Bylo tam stanoviště taxiků. Otevřel jsem dveře jednoho z nich.

„Na radě je tamhleten,“ řekl taxikář a ukázal na vůz vpředu. Když se ohlédl a uviděl Terryho, dodal: „Jestli vůbec pojede.“

„Je to naléhavé. Kamarádovi je zle.“

„Jasně,“ povídá dročkář. „Ať je mu zle radši někde jinde.“

„Pět dolarů,“ řekl jsem. „A prosil bych jeden přívětivý úsměv pro zákazníka.“

„To by šlo,“ přikývl a zastrčil časopis s Marťanem na obálce za zpětné zrcátko. Otevřel jsem dveře, a jen jsem Terryho Lennoxu usadil, zastínil okno bok hlídkového vozu. Z auta vystoupil šedovlasý strážník. Obešel jsem taxík, abych věc vysvětlil.

„Tak počkat, Macu,“ řekl strážník. „Copak je to? Je ten pán ve špinavém prádle opravdu váš důvěrný přítel?“

„Dost důvěrný, abych věděl, že přítele potřebuje. Opilý není.“

„Z finančních důvodů, podle všeho,“ mínil strážník. Nastavil dlaň a já jsem na ni položil svou licenci. Podíval se na ni a vrátil mi ji zpátky. „To se podívejme,“ řekl. „Soukromej detektiv loví klienta.“ Hlas mu zhrubl. „To nám sice prozrazuje něco na vás, pane Marlowe, ale nás spíš zajímá, co víte o něm.“

„Jmenuje se Terry Lennox. Je to filmař.“

„Výborně,“ řekl strážník jízlivě. Naklonil se do vozu a prohlížel si Terryho, schouleného v koutě do sedadla. „Mám dojem, že toho poslední dobou moc nenafilmoval. Mám dojem, že poslední dobou ani nespál v posteli. Dokonce mám dojem, že je to tulák a že by snad měl jet s námi.“

„To byste snad trochu přeháněli, pánové,“ namítl jsem. „Pro tohle zatýkat? V Hollywoodu?“

Pořád koukal na Terryho. „Jak se jmenuje váš přítel?“

„Philip Marlowe,“ odpověděl Terry pomalu. „Bydlí na Yucca Avenue v Laurel Canyon.“

Strážník vytáhl hlavu z rámu okna. Otočil se a udělal odmítavý posunek. „To jste mu moh před chvilkou říct.“

„To jsem mohl, ale neřekl.“

Na vteřinku na mně spočinul pohledem. „Pro tentokrát to беру,“ řekl. „Ale uklidte ho z ulice.“ Nastoupil do policejního auta a to se ihned rozjelo.

Vlezl jsem do taxíku, odjeli jsme o tři bloky dál k mému parkovišti a tam jsme se přesunuli do mého vozu. Podával jsem taxikáři pět dolarů. Upřeně se na mě podíval a zavrtěl hlavou.

„Jen co je na tachometru, kamaráde, nebo rovnej dolar, když nedáte jinak. Taky už jsem se octnul na dlažbě. Ve Frisku.

Jenže mě nikdo nezved a neodvez taxíkem. Tam nemaj s člověkem slitování.“

„Nojo, San Francisco,“ prohodil jsem bezděčně.

„Já mu říkám Frisko,“ řekl. „To jsou ty menšinový pronárody! Díky.“ Vzal dolar a odjel.

Zajeli jsme do drive-inu, kde dělali hamburgery, které chutnaly asi jako žrádlo pro psa. Vnutil jsem dva Terrymu Lennoxovi a k nim láhev piva a pak jsem ho odvezl k sobě. Schody ho pořád ještě zmáhaly, ale zubil se, hekal a doškrábal se nahoru. Za hodinu už byl oholený a vykoupaný a vypadal zase jako člověk. Seděli jsme nad sklenkami velice neškodného alkoholu.

„Ještě štěstí, že jste si pamatoval moje jméno,“ řekl jsem.

„Bylo pro mě důležité,“ řekl. „Taky jsem vás už hledal. Víc jsem dělat nemohl.“

„Tak proč jste mi nezavolal? Bydlím tu pořád. Kromě toho mám kancelář.“

„Co bych obtěžoval?“

„Zřejmě někoho obtěžovat musíte. Mám dojem, že moc přátel nemáte.“

„Ale já mám přátele,“ řekl. „Svým způsobem.“ Otáčel sklenkou na desce stolu. „Žádat o pomoc není lehké, zvlášť když si člověk všechno nadrobí sám.“ Vzhlédl ke mně s mírným úsměvem. „Možná už brzo nechám pít. Tohle ale říkají všichni, že?“

„Chce to asi tři roky.“

„Tři roky?“ Vypadal, jako by ho to vyděsilo.

„Obyčejně to trvá tak dlouho. Je to jiný svět. Musíte si zvyknout na bledší paletu barev, na tišší škálu zvuků. Musíte počítat s recidivami. Lidi, které jste výborně znal, se vám trochu odcizí. Většinu dokonce přestanete mít rád a oni vás taky moc rádi mít nebudou.“

„V tom případě se to skoro nezmění,“ zamumlal. Otočil hlavu a podíval se na hodiny. „Mám v úschovně na hollywoodském autobusovém nádraží kufr v hodnotě dvou set dolarů. Kdybych ho mohl odtamtud vyzvednout, koupil bych si nějaký lacinější

a tamten bych zastavil, abych měl aspoň na cestu do Vegas. Tam totiž můžu dostat místo.“

Nic jsem neříkal. Jenom jsem přikývl a hleděl si své sklenky.

„Vy si myslíte, že tohle mě mohlo napadnout o trochu dřív,“ poznamenal tiše.

„Myslím si, že za tím vším vězí něco, po čem mi nic není. Je to místo tutovka, nebo jen naděje na místo?“

„Tutovka. Chlápek, se kterým jsem se moc dobře znal v armádě, tam vede ohromný podnik, Terrapin Club. Dělá přitom samozřejmě i špinavé kšefty, jako ostatně všichni, ale jinak je na něj spolehnutí.“

„Mohl bych vám zařídit lístek na autobus a ještě něco přidat. Ale rád bych vám koupil něco, co nějakou chvilku vydrží. Radši si s ním promluvte po telefonu.“

„Děkuju, ale to není zapotřebí. Randy Starr mě nenechá na holičkách. Ještě nikdy to neudělal. A za ten kufr vyplatí zastavárna padesát dolarů. Už s tím mám zkušenosti.“

„Podívejte,“ řekl jsem, „já vás založím. Nejsem nějaký měkkosrdcatý trouba. Vezměte si, co vám nabízím, a nemluvme už o tom. Chci vás mít z krku, protože z vás mám divný pocit.“

„Vážně?“ Podíval se do sklenky. Upíjel z ní jen po troškách. „Setkali jsme se jen dvakrát a pokaždé jste se ke mně choval víc než slušně. Jaký pocit máte?“

„Pocit, že až vás příště uvidím, budete v horším srabu, než z jakého vás budu moct vytáhnout. Nevím, proč ten pocit mám, ale mám ho.“

Konečky dvou prstů se jemně dotkl pravé tváře. „Třeba to dělá tohle. Vypadám s tím zřejmě trochu podezřele. Je to ale čestné zranění — nebo aspoň jeho následek.“

„V tom to není. To mi vůbec nevadí. Jsem soukromý detektiv. Představujete problém, který našťěstí nemusím řešit. Ale problém jste. Říkejte si tomu třeba předtucha. Nebo jestli chcete být zvlášť zdvořilý, psychologický postřeh. Možná se ta slečna U Tanečnic na vás nevykašlala jen proto, že jste byl opilý. Možná měla podobný pocit.“

Mírně se usmál. „Byla to kdysi moje žena. Jmenuje se Sylvia Lennoxová. Vzal jsem si ji pro peníze.“

Vstal jsem a zamračil jsem se na něj. „Usmažím vám pár vajec. Potřebujete se najíst.“

„Vterinku, Marlowe. Říkáte si, proč když jsem byl na dně a Sylvia se topila v penězích, proč jsem ji o pár šlupek nepožádal, vidíte. A co hrdost, o té jste neslyšel?“

„Jste mi k smíchu, Lennox.“

„K smíchu? Má hrdost je jiná, než myslíte. Je to hrdost člověka, který nic jiného nemá. Promiňte, že vás s tím otravuju.“

Zašel jsem do kuchyně a usmažil libovou šunku s vejci, opekł topinku a uvařil kávu. Jedli jsme v jídelním výklenku. Na tyhle kouty si lidé v době, kdy se dům stavěl, velice potrpěli.

Řekl jsem, že musím jet do kanceláře a že kufr vyzvednu na zpáteční cestě. Dal mi lístek z úschovny. Už měl zas trochu barvu v obličejí a oči mu nezapadaly do lebky tak propastně jako předtím.

Než jsem odešel, postavil jsem na stůl před gaučem láhev whisky. „Na tomhle osvědčíte svou hrdost,“ řekl jsem. „A zavolejte do Vegas, třeba jen kvůli mně.“

Jenom se usmál a pokrčil rameny. Cestou ze schodů ve mně dosud pracoval vztek. Nevěděl jsem proč, právě tak jako jsem nechápal, proč někdo raději hladoví a toulá se ulicemi, než aby zastavil své svršky. Ať už měl jakákoli pravidla, řídil se jimi.

Kufr byl ta nejpodivnější věc, jakou jste kdy viděli. Byl z kvalitní vepřovice, která snad pamatovala bílý odstín. Kování bylo zlaté. Byla to anglická práce, a pokud byste ho tady vůbec sehnali, stál by spíš osm set dolarů než dvě stě.

Postavil jsem kufr před Lennoxem. Podíval jsem se na láhev na koktejlovém stolku. Byla netknutá. Byl střízlivý jako já. Kouřil, ale jako by mu to ani nechutnalo.

„Volal jsem Randymu,“ sdělil mi. „Zlobil se, že jsem mu nezavolał dřív.“

„To chce někoho cizího, aby vám poradil,“ řekl jsem. „Dárek od Sylvie?“ Ukázal jsem na kufr.

Podíval se z okna. „Ne. Ten jsem dostal v Anglii, dávno předtím, než jsem ji poznal. Už je to hodně dávno. Rád bych ho nechal tady u vás, kdybyste mi půjčil něco staršího.“

Vytáhl jsem z peněženky pět dvacetidolarových bankovek a hodil je před něj. „Nepotřebuju zástavu.“

„Tak jsem to vůbec nemyslel. To vím, že nemáte zastavárnu. Prostě jsem ten kufr nechtěl brát do Vegas. A tolik peněz zas nepotřebuju.“

„Tak dobře. Nechte si peníze a já si nechám kufr. Ale vloupat se do tohoto domu je úplná hračka.“

„To by nevadilo,“ řekl neúčastně. „To by vůbec nevadilo, kdybych o něj přišel.“

Převlékl se a kolem půl šesté jsme vyrazili na večeri k Mussovi. Alkohol jsme nepili. Potom na třídě Cahuenga nastoupil do autobusu a já jsem se vrátil domů. Cestou jsem měl o čem přemýšlet. Jeho prázdný kufr ležel na mojí posteli, kde z něj vybalil věci a naskládal je do mého lehkého vulkánu. Z jednoho zámku trčel zlatý klíček. Zamkl jsem kufr, přivázal klíček k držadlu a pak jsem ten krám soupl na horní polici do šatny. Nezdál se mi úplně prázdný, ale co obsahoval, po tom mi nic nebylo.

Večer byl tichý a dům mi připadal ještě pustší než obvykle. Postavil jsem šachy a zahájil francouzskou obranu proti Steinitzovi. Porazil mě ve čtyřiačtyřicátém tahu, ale párkrát jsem mu pěkně zatopil.

V půl desáté zazvonil telefon a hlas, který se ozval, jsem už předtím slyšel.

„Je tam Philip Marlowe?“

„Ano, tady Marlowe.“

„Tady je Sylvia Lennoxová, pane Marlowe, Onehdy v noci, asi před měsícem, jsme spolu prohodili pár slov před barem U Tanečnic. Potom jsem se doslechla, že jste se Terryho ujal a dopravil ho domů.“

„To jsem udělal.“

„Zřejmě víte, že jsme rozvedení, ale přesto jsem se o něj tak trochu bála. Z bytu ve Westwoodu se odstěhoval a nikdo zřejmě nemá tušení, kde je.“

„Všiml jsem si, jak jste se o něj bála tenkrát v noci.“

„Podívejte, pane Marlowe, býval to můj muž. Přiznám se, že pro opilce moc pochopení nemám. Snad jsem byla trochu bezcitná, ale třeba jsem si potřebovala něco důležitého zařídit. Jste soukromý detektiv a můžeme se o tom bavit jako o profesionální věci, jestli je vám to milejší.“

„Nemusíme se o tom bavit vůbec nijak, paní Lennoxová. Terry je právě na cestě do Las Vegas. Má tam přítele, který mu opatří práci.“

Najednou docela pookřála. „Vážně, do Las Vegas? Ten je ale sentimentální. Tam jsme se totiž brali.“

„Asi na to zapomněl,“ řekl jsem, „jinak by jel jinam.“

Místo aby zavěsila, dala se do smíchu. Byl to krátký, docela milý smích. „Takhle hrubý jste na všechny své klienty?“

„Vy nejste klientka, paní Lennoxová.“

„Třeba jednou budu — kdoví. Tak tedy na své přítelkyně?“

„Odpověď je stejná. Ten člověk byl na mizině, hladový, špinavý, bez vındry v kapse. Kdyby vám stál za to, mohla jste ho vyhledat. Nic od vás nechtěl tehdy, a patrně od vás nic nechce ani teď.“

„To je věc,“ řekla chladně, „kterou vy sotva můžete posoudit. Dobrou noc.“ A zavěsila.

Měla samozřejmě naprostou pravdu a já jsem byl samozřejmě naprosto vedle. Ale takový pocit jsem neměl. Jenom jsem se naštvál. Kdyby byla zavolala o půl hodiny dřív, možná bych se naštvál natolik, že bych Steinitze rozdrtil na celé čáře — až na to, že byl chudák už padesát let po smrti a partii jsem si přehrával z knížky.

3. KAPITOLA

» Tři dny před Vánocemi jsem obdržel šek na sto dolarů, vystavený na jednu banku v Las Vegas. V obálce byl i lístek s hlavičkou místního hotelu. Terry Lennox mi v něm děkoval, přál mi veselé Vánoce a mnoho štěstí a vyslovil naději, že mě zas brzy uvidí. Překvapení si schoval do doušky: „Zahájili jsme se Sylvii druhé libánky. Prosí Vás, abyste se na ni nezlobil, že to chce ještě jednou zkusit.“

Ostatní jsem se dočetl v jednom z těch snobských sloupků ve zprávách ze společnosti. Nečtu je často, jenom když se mi zasteskne po něčem, co nemám rád.

„Váš dopisovatel je zcela bez sebe nad zprávou, že Terry a Sylvia Lennoxovi do toho opět praštili v Las Vegas, ano, je tomu tak, vážení. Sylvia je mladší dcerou multimilionáře Harlana Pottera ze San Franciska, potažmo z Pebble Beach, samozřejmě. Sylvia pověřila Marcela a Jeanne Duhauxovy, aby kompletně přestavěli prostory sídla v Encinu a vybavili je od sklepa až po půdu podle posledních výkřiků interiérových řešení. Curt Westerheym, Sylviin předposlední manžel, neklame-li nás paměť, drahouskové, věnoval tuto osmnáctipokojovou chatku své ženušce jako svatební dar. A copak se stalo s Curtem, tážete se? Optejte se na francouzské Riviére, v Saint-Tropez, tam prý je natrvalo, jak se proslýchá. A také jistá francouzská vévodkyně s modrou, tutově modrou krví a dvěma dětičkami k zulíbání. A možná se i tážete, co říká novému sňatku Harlan Potter. Pouhopouhé dohady. Pan Potter je muž, který nikdy neposkytne interview. Zosobněná nepřístupnost, drahouskové.“

Odhodil jsem noviny a zapnul televizor. Po těch blivatinách společenského sloupku vypadali i zápasníci na obrazovce přijatelně. Ale pokud šlo o fakta, noviny patrně nelhaly. Na to si ve společenském sloupku dávají pozor.

Dovedl jsem si v duchu představit tu osmnáctipokojovou chatku, na kterou padlo pár Potterových milionů, nemluvě o Duhauxově výzdobě v nejnovějším stylu pokleslého falického

symbolismu. Ale zaboha jsem si nedokázal představit Terryho Lennox, jak se v pestrých šortkách povaluje někde u bazény a radiotelefonem nařizuje sluhovi, aby ochladil šampaňské a dal péct tetřívka. A proč bych si to ostatně měl představovat? Jestli někoho baví dělat plyšového medvídky, je to jeho věc. Ať mi dá pokoj, už mě nezajímá, nechci ho vidět. Ale dobře jsem věděl, že ho ještě uvidím — už kvůli tomu pitomému kufru se zlatým kováním.

Jednoho mokrého březnového odpoledne vstoupil s úderem páté do mého sešlého bazaru důvtipu a informací. Hodně se změnil. Pripadal mi starší, střizlivý a vážný. A nádherně vyrovnaný. Vypadal jako chlapík, který se naučil měkce přijímat tvrdé úder. Měl na sobě ústřicově bílý přšiplášť, rukavice a klobouk a bílé vlasy měl uhlazené jako pták peří.

„Pojďme na skleničku do nějakého tichého baru,“ řekl, jako by tu byl naposled před deseti minutami. „Tedy, pokud máte čas.“

Nepodali jsme si ruce. To jsme nikdy nedělali. Angličané si netřesou v jednom kuse rukama jako Američani, a třebaže nebyl Angličan, přejal od nich některé manýry.

Řekl jsem: „Stavíme se ale u mě. Rád bych se zbavil toho vašeho parádního kufru. Trochu mi vadí.“

Zavrtěl hlavou. „Byl byste tak hodný a nechal si ho ještě u sebe?“

„Proč?“

„Jen tak mě to napadlo. Nemáte nic proti? Víte, mě to nějak spojuje s dobou, kdy jsem tak snadno neutrácel.“

„Na to vám kašlu,“ odsekl jsem. „Ale je to konečně vaše věc.“

„Jestli se bojíte, že by ho někdo ukradl —“

„To je taky vaše věc. Tak pojdte do toho baru.“

Šli jsme k Viktorovi. Odvezl mě tam v rezavě nalakovaném jupiteru s lehkou plátěnou střechou, pod kterou bylo místo zrovna pro nás dva. Čalounění bylo ze světlé kůže a kování patrně ze stříbra. Nejsem přehnaně vybíravý, pokud jde o auta, ale nad tímhle vozidlem se mi sbíhaly sliny. Terry tvrdil, že

ve vteřině sviští stovkou. Mělo to malou bachratou rychlostní páku, sahající mu sotva po kolena.

„Čtyři rychlosti,“ zdůraznil. „Do těchhle strojů ještě nevy-nalezli automatické řazení. Ale tady ho vlastně ani nepotřebujete. Rozjede se to na trojku i do kopce a ve městě je čtyřka beztak zbytečná.“

„Svatební dárek?“

„Ne, jen tak, příležitostný. Něco na způsob ‚Tumáš, tuhle hračku jsem náhodou zahlédla za výlohou, tak jsem ti ji koupila.‘ Jsem velice hýčkaný hoch.“

„Hezké,“ řekl jsem. „Jenže co za to?“

Rychle si mě změřil a pak zas upřel oči na mokrou vozovku. Oba stěrače lehce přejížděly malé čelní sklo. „Co za to? Kamaráde, vždycky je něco za něco. Vy si asi myslíte, že nežiju moc šťastně, co?“

„Promiňte. Šlápnul jsem trochu vedle.“

„Mám, nač si vzpomenu. Kdo sakra chce žít šťastně?“ Z hlasy mu zazněla hořkost, kterou jsem u něho slyšel poprvé.

„Jak jste na tom s pitím?“

„S pitím se vyrovnávám velkolepě, kamaráde. Je to zvláštní, ale poslední dobou alkohol snáším. Jenže člověk nikdy neví, co?“

„Třeba jste alkoholik vůbec nebyl.“

Posadili jsme se v koutě baru U Viktora a popíjeli koktejl gimlet. „Tenhle nápoj tady neumějí namíchat,“ prohodil Terry. „Stříknou tam trochu citronu a ginu, přidají lžičku cukru a kapku hořké — a říkají tomu gimlet. Pravý gimlet je napůl gin a napůl limetková šťáva, nic víc. A kam se na to hrabe martini!“

„O koktejly jsem se nikdy moc nestaral. Jak jste se dohodli s Randym Starrem? V mé branži má pověst chlapa, který jde přes mrtvoly.“

Zaklonil se a jako by přemítal. „Třeba takový je. Všichni jsou možná takoví. Ale není to na něm vidět. Mohl bych vám vyjmenovat pár chlápků v Hollywoodu, kteří na to opravdu vypadají. Randymu je to fuk. V Las Vegas platí za normálního

obchodníka. Stavte se u něj, až tam jednou budete. Udělá pro vás všechno.“

„Děkuju uctivě. Nemám rád darebáky.“

„To je jen slovo, Marlowe. Jiný svět si nevyberete. Takový jsme ho po dvou válkách zdědili a takový nám už zůstane. Randy, já a ještě jeden kluk jsme jednou byli v bryndě. A to nás tak nějak připoutalo k sobě.“

„Proč jste ho tedy nepožádal o pomoc, když jste ji potřeboval?“

Dopil a dal znamení číšníkovi. „Protože by nemohl odmítnout.“

Číšník přinesl další sklenky. „Na takovéhle řeči já nedám,“ řekl jsem. „Představte si to z jeho strany. Kdyby vám ten chlap řekněme něco dlužil, jistě by uvítal příležitost aspoň část vám splatit.“

Pomalů zavrtěl hlavou. „Vím, že máte pravdu. Samozřejmě jsem ho požádal o místo. Pokud jsem to místo zastával, neflákal jsem se. O laskavosti nebo milodary nestojím.“

„Ale od cizího člověka je klidně přijmete.“

Pohlédl mi přímo do očí. „Cizí člověk může předstírat, že neslyší.“

Vypili jsme po třech gimletech, nikoli dvojítych, a nic to s ním neudělalo. Skutečného pijana by takové kvantum alkoholu už patřičně rozproudilo. Řekl jsem si tedy, že se z toho možná přece jen dostal.

Potom mě odvezl zpátky do kanceláře.

„V osm patnáct máme večeri,“ řekl. „To si můžou dovolit jen milionáři. Jen služebnictvo milionářů přistoupí na takovou hodinu. Přijde spousta roztomilých lidí.“

Od té doby se u mě dost pravidelně vždycky kolem páté hodiny ukazoval. Nechodili jsme pokaždé k Viktorovi, ale byli jsme tam častěji než v jiném baru. Možná mu ten podnik připomínal něco, o čem já neměl tušení. Nikdy toho moc nevypil a sám se tomu trochu divil.

„Je to něco jako malárie, střídavá zimnice,“ svěřil se mi jednou. „Když má člověk záchvat, vypadá to s ním bledě. Když ho nemá, je mu, jako by ho vůbec nikdy neměl.“

„Víte, co nechápu? Že chlap, který si žije na tak velké noze jako vy, chodí pít s nějakým obskurním detektivem.“

„Hrajete si na skromného?“

„Nesmysl. Jen mi to vrtá hlavou. Jsem celkem družná povaha, ale nežijeme přece ve stejném světě. Já vlastně ani nevím, kde máte ten váš velkolepý kvartýr, vím jen, že je to někde v Encinu. Váš rodinný život bude podle všeho na stejné úrovni.“

„Nemám žádný rodinný život.“

Pili jsme svůj obvyklý koktejl — gimlet. Bar byl skoro prázdný. Jen tu a tam posedávali na stoličkách u pultu pravidelní i nepravidelní pijáci a pomalu se začínali dostávat do nálady, taková ti, co váhavě sahají po první skleničce a pozorně si hlídají ruce, aby nic nevybryndali.

„To mi nedošlo. Ale třeba mi to ani nemělo dojít, ne?“

„Ohromná výprava, děj žádný, jak říkají filmaři. Mám dojem, že Sylvia je docela šťastná, i když to nemusí být nutně se mnou. V našich kruzích na tom tolik nesejde. Je pořád co dělat, když se nemusí pracovat a počítat náklady. Opravdové potěšení z toho nemá nikdo, to bohatí vlastně ani neznají. Nikdy je nic skutečně netěší. Nikdy po ničem pořádně nezatoží, leda snad po manželce toho druhého, a to je velice chabá žádost proti tomu, jak třeba žena instalatéra touží po nových záclonách do obývacího pokoje.“

Mlčel jsem. Nechal jsem ho, ať se vymluví.

„Většinou jen utloukám čas,“ pokračoval, „a nedá se zabít tak snadno. Hraju trochu tenis, trochu golf, občas si zaplavu, projedu se na koni a pak se kochám pozorováním Sylviiných přátel, jak se snaží protlouct to nějak do oběda, než zase začnou zahánět kocovinu.“

„Tu noc, co jste odjel do Vegas, tvrdila, že nemá ráda opilece.“

stavil na večeři a odjel domů. Morganův příspěvek byl suchá, věcná rekapitulace faktů a událostí, které souvisely s Lennoxovým případem a Wadeovou „sebevraždou“, a to tak, jak byly tyto skutečnosti uveřejněny. Jeho výčet nic nepřidával, nic nevyvozoval, nikoho nevinil. Bylo to jasné, hutné, nepřikrášlené zpravodajství. Úvodník byl něco jiného. Kladl otázky — takové, jaké obvykle klade list veřejným činitelům, když je přistihne s máslem na hlavě.

Kolem půl desáté se ozval telefon. Bernie Ohls mi oznámil, že se cestou domů u mě zastaví.

„Už jste četl *Journal*?“ zeptal se opatrně a zavěsil, aniž počkal na odpověď.

Když se ke mně vyšplhal, nadával na schody a prohlásil, že by si vypil šálek kávy, kdybych mu ho nabídl. Nabídl jsem mu ho. Zatímco jsem kávu připravoval, prolézal nenuceně mé obydlí a počínal si vůbec jako doma.

„Bydlíte dost stranou, na člověka, kterej si znepráteluje lidi,“ řekl. „Co je tam vzadu za tím kopcem?“

„Další ulice. Proč?“

„Jen tak. To křoví by potřebovalo prořezat.“

Přinesl jsem kávu do obývacího pokoje. Ohls se uvelebil v křesle a začal ji srkat. Zapálil si jednu z mých cigaret, chvilku kouřil, pak ji zamáčkl. „Už mi to svinstvo ani nechutná,“ řekl. „Snad kvůli těm reklamám v televizi. Všecko, co nabízí, vám dokonale zprotiví. Oni si snad myslí, že lidi jsou idioti. Jak mi trouba v bílém plášti se stetoskopem kolem krku začne ukazovat pastu na zuby, balíček cigaret, láhev piva, ústní vodu, šampon nebo krabičku s nějakým prevítem, po kterým bude upocenej zápasník vonět jako puget šeríku, vždycky se zapřísáhnou, že z toho jaktěživ nic nekoupím. A nekoupím to zboží, ani kdyby se mi líbilo. Fakt. Četl jste doufám *Journal*, ne?“

„Jeden přítel mě upozornil. Reportér.“

„Vy máte přátele?“ zeptal se udiveně. „Neřekl vám náhodou, jak se k tomu materiálu dostali?“

„Neřekl. A v tomhle státě to nikomu říkat nemusí.“

„Pan prokurátor Springer má pěnu u huby. Jeho zástupce Lawford sice tvrdí, že ten dopis, hned jak ho dnes ráno dostal, odnesl přímo šéfovi, ale stejně je to na pováženou. To, co v *Journalu* otiskli, vypadá jako věrná kopie originálu.“

Srkal jsem kávu a nic jsem na to neříkal.

„Patří mu to,“ pokračoval Ohls. „Tohle si měl obstarat Springer sám. Já osobně si nemyslím, že by to Lawford profláknul. Je v něm taky kus politika.“ Upíral na mě kamenný pohled.

„Co tu pohledáváte, Bernie? Nemáte mě rád. Kdysi jsme spolu slušně vycházeli — pokud se dá s drsným poldou slušně vycházet. Náš vztah se kapánek pokazil.“

Naklonil se dopředu a usmál se na mě takovým hezkým vlčím úsměvem. „Žádný polda nemá rád, když mu za jeho zády soukromý občan fušuje do jeho policejního řemesla. Kdybyste mi byl v době Wadeovy smrti naznačil, že bylo něco mezi Wadem a Lennoxovou ženou, byl bych do toho šlápl. Kdybyste mě upozornil na spojení Wadeová-Lennox, byl bych ji měl v hrsti, a živou. Kdybyste mi hned na začátku nalil čistého vína, Wade mohl dnes ještě žít. A Terry Lennox taky. Vy si myslíte, že jste sežral veškerou moudrost, vidíte?“

„Co byste rád ode mě slyšel?“

„Nic. Už je pozdě. Víte, kdo chce chytračit, nalítne nakonec jen sám sobě. To už jsem vám jednou řekl. Slyšel jste to jasně, ale nedošlo vám to. Teď byste možná udělal nejlip, kdybyste vypadl z města. Nikdo vás nemá rád, a vím o dvou hoších, kteří to jen tak nenechají, když se jim někdo znelíbí. Dostal jsem echo od jednoho práskače.“

„Tak důležitý zas nejsem, Bernie. Má to cenu, takhle tu na sebe vrčet? Podívejte, dokud byl Wade naživu, tak jste do případu vlastně ani nezasáhli. Po jeho smrti jste taky moc zájmu neprojevili, vy, koroner, prokurátor ani nikdo jiný. Možná jsem v něčem nejednal nejlip, ale pravda vyšla najevo. Říkáte, že byste paní Wadeovou měl včera odpoledne v hrsti. Na základě čeho?“

„Na základě toho, co byste nám o ní pověděl.“

„Já? Který vám za zády fušuje do řemesla?“

Ohls se prudce zvedl. Byl ve tváři rudý. „Jak myslíte, vážený. Ještě by byla naživu. Mohli bychom ji zavřít na základě podezření. Vy jste ale *chtěl*, aby nežila, vy žabaři, a moc dobře to víte.“

„Chtěl jsem, aby šla jednou do sebe, aby se na sebe pořádně, zdlouha a v tichosti podívala. Co z toho vyvodila, je její věc. Chtěl jsem očistit nevinného člověka. Bylo mi fuk, jak to provedu, a pořád mi na tom houby záleží. Jestli máte chuť něco si se mnou vyřídit, prosím, jsem vám k dispozici.“

„Ostří hoši si vás už vezmou do parády, vejtahe. Já se namáhat nemusím. Myslíte, že pro ně nejste dost důležitý, aby se s vámi patlali. Jako soukromý detektiv Marlowe jistě ne. Ale jako chlap, kterému řekli, aby se uklidil, a on jim veřejně v novinách plivne do ksichtu, jste pro ně něco jiného. Uráží to jejich pýchu.“

„To je mi strašně líto,“ řekl jsem. „Když na to pomyslím, tak se podělávám panickým strachem — abych použil vašeho vlastního výrazu.“

Přešel ke dveřím a otevřel. Chvilku se díval dolů na sekvojové schody, pak na stromy naproti přes ulici a nahoru na kopec na konci ulice.

„Je tu hezky a ticho,“ řekl. „Tak akorát ticho.“

Sestoupil dolů, nasedl do auta a odjel. Poldové se nikdy neloučí. Vždycky doufají, že vás ještě uvidí. Se sraženými kufly.

47. KAPITOLA

» Druhý den se nějaký čas zdálo, že události dostanou živější spád. Pan prokurátor Springer svolal brzy po ránu tiskovou konferenci a učinil prohlášení. Byl to takový statný, zardělý, černobrvý, předčasně prosedivělý typ, jaký si obvykle výborně vede v politice.

„Četl jsem dokument, který se nám předkládá jako doznání těžce zkoušené a nešťastné ženy, jež si před nedávnem vzala život, dokument, který může a nemusí být pravý, avšak je-li pravý, je nepochybně výplodem vyšinuté mysli. Jsem ochoten

předpokládat, že *Journal* tento dokument uveřejnil v dobrém úmyslu — přes četné nesmysly a nesrovnalosti, jež obsahuje a jejichž výčetm vás nehodlám zatěžovat. Jestliže Eileen Wadeová ona slova opravdu napsala — a můj úřad v součinnosti s pracovníky mého vzácného kolegy šerifa Petersena záhy bezpečně zjistí, zda je psala či nikoli —, pak vám zde prohlašuji, že je nepsala ani s jasnou hlavou, ani pevnou rukou. Je tomu sotva několik týdnů, co ta nešťastná paní našla svého manžela v tratolišti krve, kterou vlastní rukou prolil. Představte si tu hrůzu, to zoufalství, tu nesmírnou opuštěnost, které na ni po tak nenadálé tragédii dolehly! A nyní se odhodlala sdílet s ním ukrutenství smrti. Prospěje to snad někomu, bude-li rušit spánek zesnulých? Snad jen tomu, drazí přátelé, kdo by rád prodal pár čísel novin, které jdou špatně na odbyt. Jinak nikomu, přátelé, nikomu. Nechme tedy tyto věci na pokoji! Eileen Wadeová tak jako Ofélie v Hamletovi, onom slavném dramatickém veledíle od Williama Shakespeara, nesla květ svého zármutku jinak než druzí. Z této odlišnosti by moji političtí protivníci rádi vytloukli kapitál, avšak moji přívrženci a voliči se nedají zmást. Ti dobře vědí, že tento úřad se odedávna zasazoval o to, aby vládla moudrá a zralá ruka zákona, spravedlnost mírněná milosrdenstvím, pevná, solidní, konzervativní správa. *Journal* se zasazuje — inu, nevím, o co se zasazuje, ale ať je to co je, ani mě to valně nezajímá. Necht' osvětlená veřejnost posoudí sama!“

Journal otiskl ten žvást v dopoledním vydání (byl to list, který vycházel několikrát denně) a šéfredaktor Henry Sherman si to se Springerem vyříkal podepsaným komentářem.

„Pan prokurátor Springer byl dnes ráno ve výborné formě. Je to muž, na kterého je pěkná podívaná. Jeho sytý baryton je radost poslouchat. Nezatěžoval nás žádnými fakty. Kdykoli by si pan Springer přál přesvědčit se o pravosti zveřejněného dokumentu, *Journal* mu s krajní ochotou poslouží. Neočekávejme od pana Springera, že něco podnikne, aby obnovil projednávání případů, které s jeho schválením nebo z jeho příkazu byly oficiálně uzavřené, právě tak jako od pana Springera neočekáváme, že udělá stojku na věži

radnice. Jak to pan Springer výstižně formuluje: Prospěje snad někomu, bude-li rušit spánek zesnulých? Neboli — jak by to snad méně vzletně, ale ještě výstižněji formuloval *Journal*: Prospěje snad někomu, vypátrá-li se, kdo spáchal vraždu, když už je vražedkyně mrtvá? Ovšemže nikomu, pouze pravdě a spravedlnosti.

Jménem zemřelého Williama Shakespeara by *Journal* rád panu Springerovi poděkoval za jeho pochvalnou zmínku o Hamletovi a jeho v podstatě správnou, byť ne zcela přesnou narážku týkající se Ofélie. „Musíte nést svou routu jinak — máte jiný hřích!“ se nepraví o Ofélii, nýbrž to praví Ofélie sama, a co tím přesně myslela, nebylo nikdy našim méně trénovaným mozečkům zcela jasné. Tím se ale neobírejme. Zní to hezky a pomáhá to zamlžovat podstatu věci. Snad i my bychom si mohli dovolit něco ocitovat, rovněž z onoho úředně schváleného dramatického kusu známého jako Hamlet. Je to dobrý výrok, pronesený špatným charakterem, „Až poznáš viníka, dopadni ho, ať kam chce uniká!“

Kolem poledne mi zavolal Lonnie Morgan a zeptal se mě, jak se mi to líbí. Řekl jsem, že to Springerovi podle mého mínění moc neublíží.

„Jen u chytřejších lidí,“ usoudil Morgan, „ale ti už ho stejně prokoukli. Myslel jsem, jak to vypadá s vámi?“

„Se mnou se nic neděje. Klidně tu sedím a čekám, až mi přiletí nějaký pečený holub do huby.“

„Tak jsem to taky nemyslel.“

„Děkuji. Jsem doposud živ a zdrav. A přestaňte mě strašit. Dosáhl jsem, co jsem chtěl. Kdyby byl Lennox ještě naživu, mohl přijít ke Springerovi a plivnout mu do očí.“

„Udělal jste to za něj. A Springer si to taky už uvědomil. Znají stovky figlů, jak ušít boudu na člověka, který se jim nelíbí. Já pořád nechápu, proč jste se tolik namáhal. Lennox nebyl člověk, který by stál za to.“

„Co to s tím má co dělat?“

Na chvílku se odmlčel. Pak se omluvil: „Promiňte mi, Marlowe, mou nevymáchanou hubu. Mnoho štěstí.“

Po obvyklých pozdravech jsme zavěsili.

Kolem druhé hodiny odpoledne zavolala Linda Loringová. „Jména prosím vynecháme, ano?“ spustila. „Právě jsem přiletěla od toho velkého jezera na severu. Jistého pána tam nahoře velmi popudilo něco ve včerejším *Journalu*. Pro mého manžela, totiž téměř bývalého manžela, to byla rána přímo mezi oči. Chudák brečel, když jsem odjížděla. Odjel vypovídat.“

„Co to znamená — téměř bývalého manžela?“

„Neptejte se tak hloupě. Tentokrát to otec schvaluje. Na tiché rozvody je výborná Paříž. Tak se tam co nevidět vypravím. A kdybyste měl v hlavě ještě špetku zdravého rozumu, taky byste odjel někam hodně daleko, stačil by vám na to kousek z té vzácné rytinky, co jste mi onehdy ukázal.“

„Co to má se mnou co dělat?“

„Další hloupá otázka. Nejvíc na všechno doplatíte vy sám, Marlowe. Víte, jak se loví tygři?“

„Jak to mám vědět?“

„Lovci přiváží kůzu ke kůlu a zalezou do úkrytu. Pro kůzu z toho nic dobrého nekouká. Mám vás ráda. Na mou duši nevím proč, ale je to tak. Představa, že byste na tom byl jako ta koza, se mi ani trochu nelíbí. Tolik jste se snažil prosadit dobrou věc, aspoň podle vás dobrou.“

„Je to od vás hezké,“ ocenil jsem. „Ale jestli moc vystrčím hlavu a oni mi ji useknou, bude to pořád jen moje hlava.“

„Nehraje si na hrdinu, blázne,“ zahartusila ostře. „Protože se člověk, kterého jsme oba znali, dobrovolně obětoval, nemusíte ho ještě napodobovat.“

„Jestli se tu ještě nějaký čas zdržíte, pozvu vás na skleničku.“

„Pozvěte mě na ni v Paříži. Paříž je krásná na podzim.“

„To bych taky rád. Je prý ještě krásnější na jaře. To ale těžko posoudím, nikdy jsem tam nebyl.“

„A nikdy se tam nedostanete, jestli budete takhle pokračovat.“

„Sbohem, Lindo, Doufám, že najdete, co chcete.“

„Sbohem,“ řekla studeně. „Vždycky najdu, co chci. Jak to ale najdu, už to zas nechci.“

Zavěsila. Zbytek dne proběhl v nudě. Navečeřel jsem se a nechal svůj oldsmobile v nočním servisu, aby se mi podívali na

brzdové obložení. Domů jsem odjel taxíkem. Ulice byla jako obyčejně prázdná. V dřevěné schránce jsem našel reklamní poukázku na jedno mýdlo zdarma. Zvolna jsem stoupal do schodů. Noc byla vlháká, vzduch mírně zamlžený. Stromy na svahu se téměř nepohnuly. Bylo bezvětří. Odemkl jsem dveře, pootevřel je a zůstal stát. Škvíra byla asi čtvrt metru široká. Uvnitř tma a ticho. Měl jsem ale pocit, že místnost není prázdná. Snad jsem slyšel slabě zaskřípat péro v křesle nebo jsem zahlédl blesk bílého saka kdesi v koutě. Snad za takové teplé, tiché noci nebývá v místnosti za dveřmi teplo; ale ticho tam bývá. Snad jsem ucítil ve vzduchu závan lidského pachu. A snad jsem měl třeba jen nahnáno.

Seoustoupil jsem z verandy na zem a přikrčil se k živému plotu. Nic se nestalo. Uvnitř nikdo nerozsvítil, nikde se nic neozvalo. U levého boku jsem měl v pouzdře za pasem revolver. Byla to policejní osmatřicítka s krátkou hlavní a její rukojeť směřovala pohotově dopředu. Prudce jsem ji vytrhl a zas jsem byl tam, kde předtím. Pořád bylo ticho. Pak jsem si vynadal do hlupáků, napřímil jsem se a vykročil zpátky ke dveřím. V té chvíli se v zatáčce ulice objevilo auto, rychle vyjelo do svahu a takřka neslyšně zastavilo u paty mého schodiště. Byl to velký černý sedan, podle tvaru cadillac. Mohl to být vůz Lindy Loringové, nebýt dvou okolností. Nikdo neotevřel jeho dveře a okna na mou stranu zůstala zatažená. Přikrčený ke křoví jsem čekal a naslouchal, ale nebylo na co čekat, ani čemu naslouchat. Pod sekvojovým schodištěm stál nehybně tmavý vůz se zavřenými okny, to bylo všechno. Ani jsem nepoznal, jestli ještě běží motor. Pak se rozsvítil velký červený hledáček a pruh světla minul o sedm metrů roh domu. A pak začal velký vůz pomalu couvat, dokud reflektor nepokryl pohodlně celé průčelí domu od přístřešku verandy nahoru.

Policisté nejezdí v cadillacích. Takový ohromný automobil s červeným hledáčkem může patřit jen velkému zvířeti: starostovi, policejnímu komisaři nebo snad prokurátorovi. Snad i gangsterovi.

Hledáček přejížděl dům. Šel jsem až k zemi, ale stejně si mě našel. Držel si mě na mušce. Jinak se nic nedělo. Dveře auta se neotvíraly, v domě bylo pořád tak ticho a tma.

Potom se ozval bručivý tón houkačky. Rozhučel se jen na jednu dvě vteřiny a utichl. A pak se konečně v celém domě rozsvítila světla a muž v bílém smokingu vyšel na plošinku nad schodištěm a rozhlížel se do stran podél zdi a křoví.

„Vylez, hadráři,“ řekl Menéndez a uchechtl se. „Máš tu společnost.“

Mohl jsem ho docela klidně odprásknout. Pak o krok ucouvl a bylo pozdě. Bylo pozdě, i kdyby se to povedlo. Kdosi na zadním sedadle vozu spustil okno a ozval se temný úder. Potom zaštěkal automat a deset metrů ode mě skropila svah náspu krátká dávka.

„Tak vylez, hadráři,“ opakoval Menéndez z prahu dveří. „Stejně nemáš kam jít.“

Narovnal jsem se tedy a vykročil k domu. Kužel světla sledoval přesně každý můj pohyb. Zastrčil jsem revolver zpátky do pouzdra. Vystoupil jsem na dřevěnou plošinku. Vešel jsem do dveří a zůstal stát hned za nimi. Naproti mně na druhém konci pokoje seděl muž se zkříženýma nohama a pistolí položenou šikmo přes stehno. Působil vychrtle a neurvale a měl takovou vysušenou kůži, příznačnou pro lidi žijící pod nemilosrdným sluncem. Na sobě měl tmavohnědou gabardénovou bundu se zipem, otevřeným téměř až k pasu. Koukal na mě a jeho oči, právě tak jako bouchačka na klíně, se nepohnuly. Jeho klid byl klid hliněné zdi ve svitu měsíce.

48. KAPITOLA

» Civěl jsem na něho příliš dlouho. Vedle mě se cosi takřka nepostřehnutelně pohnulo a ramenním kloubem mi projela ochromující bolest. Celá ruka až ke konečkům prstů mi zmrtvěla. Otočil jsem hlavu a pohlédl do surové tváře mohutného Mexičana. Nešklebil se na mě, jen si mě prohlížel. Pětačtyřicítka v jeho hnědé ruce klesla k boku. Měl knír a na hlavě se mu vzdouvala v ohromných vlnách mastná kštice černých vlasů. V týle mu sedělo špinavé sombrero a dva volné konce řemínku pod bradou mu visely

vpředu na zašivanou košili, která páchla potem. Není nic brutálnějšího než brutální Mexičan, právě tak jako není nic mírnějšího než mírný Mexičan, nic poctivějšího než poctivý Mexičan a především nic smutnějšího než smutný Mexičan. Tenhle Mexičan patřil k té drsné sortě. Drsnější byste marně hledali.

Třel jsem si paži. Trochu mě brněla, ale bolest ani ochablost neustupovala. Kdybych se pokusil vytáhnout zbraň, asi bych ji upustil.

Menéndez natáhl ruku k najatému zabijákovi. Ten vypadal, že se ani nedívá, hodil pistoli a Menéndez ji chytil. Postavil se přede mě. Obličej se mu leskl, černé oči živě jezdily. „Kam bys to chtěl nejradši, hadráři?“

„Mlčky jsem ho pozoroval. Na takovou otázku se nedá odpovědět.“

„Na něco jsem se tě ptal, hadráři.“

Olízl jsem si rty a sám jsem položil otázku: „Co je s Agostinem? Já myslel, že vám dělá pistolníka.“

„Chick změknu, je to srab,“ řekl mírně.

„Byl vždycky srab, jako jeho pán.“

Muž v křesle zamrkal. Téměř se usmál se, ale ne tak docela. Vazoun, který mi ochromil paži, se nepohnul ani nepromluvil. Věděl jsem, že dýchá. Bylo to cítit.

„Někdo ti naboural ručičku, hadráři, co?“

„Zakop jsem o jednoho uzenáče.“

Ledabyly — ani se na mě dokonce kloudně nepodíval — mě praštil přes obličej hlavní pistole.

„Tyhle srandičky si nech na jindy, hadráři. Sem se to nehodí. Jednou jsem ti domluvil, a po dobrém. Když už se k nějakému panákovi obtěžuju osobně a řeknu mu, aby šel od válu, tak půjde od válu. Jinak půjde k zemi a třeba už nevstane.“

Cítil jsem, jak mi po tváři stéká krev. Cítil jsem naplno otupující bolest úderu do lící kosti. Šířila se, až mě rozbolela celá hlava. Nebyla to příliš tvrdá rána, ale předmět, který udeřil, tvrdý byl. Ale ještě jsem mohl mluvit a nikdo mě nemohl zarazit.

„Jak to, že se s mlácením namáháte sám, Mendy? Já myslel,

že tuhle nádeničinu přenecháváte vazounům, co ztloukli Willyho Magoona.“

„Je to můj osobní účet,“ řekl měkce, „kvůli kterému jsem měl taky osobní důvody vám před časem domluvit. S Magoonem to byla záležitost čistě obchodní. Myslel si najednou, že si mě může podávat — mě, kterej mu kupoval hadry a autáky a cpal mu trezor a táhnul za něj hypotéku na barák! Tihle chlapečkové ze zá-sahovky jsou všichni jedna pakáž. Já jsem dokonce jeho haranta vydržoval na škole. Člověk by myslel, že to hovado projeví aspoň trochu vděku. A víte, co mi proved? Vlítnul do mojí privátní kanceláře a před personálem mi dal pár facek!“

„Kvůli čemu?“ zeptal jsem se s neurčitou nadějí, že se rozzuří na někoho jiného.

„Kvůli tomu, že nějaká zmalovaná štětka řekla, že používáme falešné kostky. Byla to zřejmě jedna z jeho koček, co si je tahá do postele. Dal jsem ji vyrazit z klubu, a mohla si odnést všechny prachy, co si tam s sebou přinesla.“

„Tomu bych rozuměl,“ uznal jsem. „Magoon by měl vědět, že profesionální hráč nikdy nešvindluje. Nemá to zapotřebí. Ale co jsem vám udělal já?“

Znovu mě uderil, tentokrát s rozmyslem. „Co? Znemožnils mě. V mojí branži nemůžu lidem rozkazovat dvakrát. Ani ty nejošemetnější věci. Musej jít a udělat to. Jinak je nezvládnou. A jak je nezvládnou, můžu celej podnik zabalit.“

„Mám takové tušení, že v tom bude ještě něco jiného,“ řekl jsem. „Dovolíte? Rád bych si vytáhl kapesník.“

Hlaveně pistole mě hlídala, zatímco jsem vytahoval kapesník a vysoušel si na tváři krev.

„Lacinej čmuchal si myslí,“ říkal Menéndez pomalu, „že mu Mendy Menéndez bude pro srandu. Že mě může před někým shazovat. Že si ze mě může dělat onuci, ze mě, Menéndeze! Měl bych na tebe vzít nůž, hadráři. Měl bych tě rozpárat jak zajíce.“

„Lennox byl váš kamarád,“ připomenul jsem a pozoroval jsem jeho oči. „Musel zemřít. Zakopali ho jako psa, ani jméno nedali na tu hromádku hlíny, kde složili jeho tělo. A já musel podniknout

pár maličností, abych dokázal jeho nevinu. Tím jsem vás tedy znemožnil, ano? Zachránil vám život, a svůj ztratil, a to pro vás nic neznamená. Pro vás vůbec nikdo nic neznamená, vám jde jen o to, hrát si na velké zvíře. Pro nikoho byste nehnul prstem, jenom pro sebe. Vy nejste velké zvíře, jste jen velká držka.“

Rysy mu ztuhly a rozmáchl se dozadu, aby třetí rána dostala patričnou razanci. Jeho paže se ještě napřahovala, když jsem pokročil dopředu a kopl ho přímo do žaludku.

Jednal jsem impulsivně, bez rozmýšlení, neuvažoval jsem, jaké mám vyhlídky, či mám-li vůbec nějaké. Už jsem měl najednou dost toho jeho žvanění, všechno mě bolelo, tekla mi krev a taky jsem byl možná trochu nepříčetný z toho otloukání.

Zlomil se jak kudla, zalapal po dechu a pistole mu vypadla z ruky. Zběsile po ní začal šmátrat a hrdelně přitom chrčel. Nabral jsem ho kolenem do obličeje. Zaskučel.

Muž v křesle se rozchechtal. To mě vyvedlo z rovnováhy. Pak vstal, a jak se zvedal, zvedala se i pistole v jeho ruce.

„Nezabíjejte ho,“ řekl vlídně. „Budeme ho potřebovat jako živou návnadu.“

Pak se ve stínu předsíně cosi pohnulo a do dveří vstoupil Ohls. Oči měl prázdné, výraz netečný, nebylo na něm znát sebemenší vzrušení. Podíval se dolů na Menéndeze. Menéndez klečel s hlavou na podlaze.

„Srab,“ ucedil Ohls. „Měkkej jak houba.“

„Není to srab,“ namítl jsem. „Dostal jen do těla. To se může stát každému. Byl Willy Magoon srab?“

Ohls se na mě podíval. Druhý muž se na mě taky podíval. Drsný Mexičan u dveří nehnul brvou.

„Vyndejte tu hnusnou cigaretu z huby,“ vyjel jsem na Ohlse. „Buď si zapalte, nebo toho nechte. Už se mi chce zvracet, když se na vás podívám. Je mi z vás zle, rozumíte? Z policajtů je mi zle.“

Podíval se překvapeně, pak se zašklebil.

„Kamaráde, byla to bouda.“ řekl zvesela. „Kvůli důkazům. Moc vám ublížili? Pomačkali vám ti nezbedové čumáček? No, podle mě jste si o to koledoval a vsadím se, že vám to prospěje.“ Znovu

se podíval na Mendyho. Ten byl ještě na kolenou, ale už se kousek po kousíčku škrábal z propadliště. Dýchal přerývaně.

„Tenhle hošan toho dost nakecá, když s sebou nemá tři mazané advokáty, aby mu zavřeli klapačku,“ pochvaloval si Ohls.

Popadl Menéndeze a prudce ho postavil na nohy. Mendy vylovil z bělostného smokingu kapesník a přidržoval si ho ke krvácejícímu nosu. Nezmohl se na jediné slovo.

„Výšplouchli tě, milánku,“ řekl mu Ohls a dal si na tom záležet. „Já tedy pro Magoona nijak moc netruchlím. Říkal si o to. Ale byl to polda, a syčáci jako ty nechají poldy na pokoji — jednou provždycky.“

Menéndez spustil ruku s kapesníkem a podíval se na Ohlse. Podíval se na mě. Podíval se na muže, který seděl v křesle. Zvolna se otočil a podíval se na tvrdého Mexičana u dveří. Všichni se dívali na něho. V jejich tvářích se nic nezračilo. Pak se ve vzduchu mihl nůž a Mendy se rozehnal po Ohlsovi. Ohls uskočil, jednou rukou chytil Mendyho za krk a druhou mu lehkým, téměř ledabylým pohybem nůž vykroutil. Pak se rozkročil, narovnal záda, nakrčil kolena a nadzdvihl Menéndeze, jednou rukou ho však stále přidržoval pod krkem. Takhle s ním přešel pokoj a přišpen-
dlil ho ke zdi. Postavil ho na zem, ale z hrdla mu ruku nepouštěl.

„Jedním prstem se mě dotkni, a zabiju tě,“ pohrozil mu Ohls. „Jedním prstem.“ Pak teprve povolil.

Mendy se na něj opovržlivě usmál, podíval se na kapesník a složil ho, aby zakryl krev. Znovu si ho přiložil k nosu. Jeho pohled utkvěl na pistoli, kterou mě předtím dvakrát udeřil. Muž v křesle prohodil: „Nech ji ležet, stejně není nabitá.“

„Je to tedy bouda,“ obrátil se Mendy na Ohlse. „Slyšel jsem dobře, co jste prve říkal.“

„Objednal sis tři vazouny,“ řekl Ohls. „A dostals tři šerifovy hochy z Nevady. Někdo ve Vegas nelibě nese, že sis zapomněl vyžádat souhlas. Ten někdo chce s tebou mluvit. Můžeš jít buď tady s těma pánama, anebo můžeš jet se mnou do města, kde ti dají náramky a zhoupnou tě trochu na dveřích. Jsou tam dva mládenci, kteří by tě rádi viděli pěkně zblízka.“

„Panebože, smiluj se nad Nevadou,“ zašeptal Mendy a znovu se ohlédl po tvrdém Mexičanovi. Pak se rychle pokřižoval a vykročil ze dveří. Mexičan ho následoval. Pak druhý chlap, ta sušina z pouště, sebral pistoli a nůž a vyšel za nimi. Zavřel za sebou. Ohls nehnutě čekal. Ozvalo se dvojí prasknutí dveří a vůz se rozjel do noci.

„Víte to jistě, že ti fešáci jsou šerifovi lidi?“ zeptal jsem se Ohlse.

Otočil se, jako by ho překvapilo, že tam jsem. „Měli hvězdy,“ řekl stručně.

„Čistá práce, Bernie. Jen co je pravda. Myslíte, že do Vegas jede živý, vy jedna bezcitná bestie?“

Šel jsem do koupelny, pustil jsem studenou vodu a přikládal si namočený ručník k potlučenému obličejí. Podíval jsem se na sebe do zrcadla. Měl jsem tvář odporně napuchlou a zmodralou a na lícní kosti, kam dopadla hlaveň revolveru, pohmožděnou. Pod levým okem jsem měl monokl. Pár dní na mě nebude moc krásná podívaná.

Pak se za mnou v zrcadle objevil Ohlsův odraz. Převaloval mezi prsty další nezapálenou cigaretu, jako když si kočka pohrává s polomrtvou myší a snaží se ji přimět, aby ji ještě jednou utekla.

„Příště se nepokoušejte přechytračit policajty,“ řekl stroze. „Myslíte, že jsme vás nechali šlohnout tu fotokopii jen tak pro srandu králíkům? Tušili jsme, že po vás Mendy pojede. Starrovi jsme vyložili karty. Řekli jsme mu, že hráčské podniky v okrese sice zavřít nemůžeme, ale můžeme tak otravovat, že se veškerá tržba z hazardu podstatně scvrkne. V našem rajonu si nemůže gangster dovolit zbit beztrestně poldu, třeba i špatnýho poldu. Starr nás přesvědčil, že s tím neměl nic společného, že to jeho lidi namíchlo a že Menéndez dostane přes prsty. A tak když si Mendy pozval partu přespolních vazounů, aby si vás podali, Starr mu poslal tři chlapy, na které je spoleh. Poslal je na svoje vlastní útraty ve vlastním autě. Starr je totiž ve Vegas policejní zplnomocněnec.“

Otočil jsem se a podíval se na Ohlse. „Takže kojoti v poušti mají dnes v noci o žrádlo postaráno. Gratuluju. Policejní práce je

nádherná, povznášející a idealistická, Bernie. Na policejním řemesle mi vlastně vadí jen jedno — policajti, co ho provozují.“

„Máte smůlu, hrdino,“ řekl s chladnou krutostí, kterou jsem nečekal. „Víte, že jsem se málem rozchechtal, když jste si do vlastního salonku přišel pro vejprask? Za tohle dostanu přidáno, milánku. Byla to špinavá práce a musela se špinavě provést. Tenhle typ darebáků se rozpovídá, když mu dáte pocit moci. Tolik vám zas neublížili, ale chápejte, museli jsme jim dovolit vztáhnout na vás ruku.“

„To je mi líto,“ zahučel jsem. „Strašně mi je líto, že jste tím trpěl.“

Pristrčil svou napjatou tvář těsně k mé. „Nenávidím provozovatele hazardu,“ řekl tvrdě. „Nenávidím je zrovna tak jako nenávidím kšeftáře s drogami. Šíří nákazu, která ničí lidi právě tak jako drogy. Myslíte, že ty paláce v Renu a ve Vegas slouží neškodný zábavě? Co vás vede, ty jsou tam pro malého občánka, pro kořena, který by rád za málo víc, pro mládence, který se tam v sobotu staví s výplatou a přijde o prachy na živobytí. Zazobaný hráč prohraje klidně čtyřicet táců, mávne rukou a podruhé si to vynahradí. Jenže zazobaný hráč nepodniká ve velkém, kamaráde. Ty ohromné zlodějské příjmy plynou po desetnicích, čtvrtdolarech, půldolarech, tu a tam kápne dolar a někdy i pětidolar. Velký prachy tečou z hazardu jako voda z kohoutku tady v koupelně — takovej tenounkej proud je to, ale zato vytrvalej. Když chce někdo přitisknout ke zdi provozovatele hazardu, jsem pro. Sám bych se toho ujal. A když stát vydělává na hazardních podnicích a říká tomu daně, tak takovej stát jen pomáhá udržovat ty podvodníky u koryta. Holíč nebo děvče z kadeřnictví si vsadí dva dolary na koničky. To je příspěvek gangsterskému syndikátu, to jsou totiž jeho skutečné zisky. Národ si žádá poctivou policii, vidíte. Nač? Aby chránila mizery, kterým je všechno dovoleno? V tomhle státě máme legální dostihové sázkové kanceláře, které mají otevřeno, jak je rok dlouhý. Pracují poctivě a stát si vybírá své srážky, no, a na každý dolar vsazený v těchhle kancelářích případně padesát dolarů, které lidi svěří soukromým bookmakerům. Na

tiketu je osm nebo devět závodů a polovina z nich — ty menší, kterých si nikdo nevšimne — se dá kdykoli zešvindlovat, když na tom někomu záleží. Je jen jeden způsob, jak se dá závod vyhrát, ale na dvacet způsobů se dá prohrát. Když se takový žokej vyzná v řemesle, neuhlídá ho stovka pořadatelů, rozestavěných po celé trati. Tak tohle je legální hazard, kamaráde, čistý, poctivý obchod, schválený státem. V pořádku, co? Podle mého zdravého rozumu ne. Protože je to hazard a z hazardu se lihnou gauneři, který z něj hrabou, a když to všecko sečtete dohromady, je jenom jeden druh hazardu — ten špatnej.“

„Už jste si ulevil?“ zeptal jsem se ho, když jsem si potíral rány bezbarvým jódem.

„Jsem starěj, utahanej, uštvanéj policajt. A mám vztek, žeru se vzteky.“

Otočil jsem se a zadíval se na něj. „Vy jste náhodou úžasnej policajt. Vážně, Bernie. Ale přesto jste úplně vedle. V jednom ohledu jsou všichni policajti stejní. Všichni hledají viníka tam, kde není. Když chlap prohraje v kostkách výplatu, hned křičíte: zaražte hazard! Když se zkáruje, zakažte prodej alkoholu! Když někoho zabije při autonehodě, přestaňte vyrábět auta! Když ho natrapírujou s holkou v hotelu, zakažte sex! Když spadne ze schodů, přestaňte stavět domy!“

„Vy zavřete klapačku!“

„Prosím, klidně mi ji zavřete. Máte na to právo. Jsem jen soukromý občan. Nechte toho, Bernie. Gangstery, zločinecké syndikáty a party námezdných rváčů nemáme proto, že máme darebácké politiky; jejich šašky na radnici a mezi zákonodárci. Zločin není choroba, je to její příznak. Policie je jak doktor, který vám naordinuje aspirin na mozkový nádor; až na to, že by policajt takovou věc léčil spíš pendrekem. Jsme velký, drsný, bohatý, nezkrotný národ a zločin je cena, kterou za to platíme, a organizovaný zločin je cena, kterou platíme za organizaci. Tak rychle se toho nezbavíme. Organizovaný zločin je jenom špinavý rub lesklého dolaru.“

„A co je jeho čistej líc?“

„Nikdy jsem ho neviděl. Možná by vám to pověděl Harlan Potter. Pojdte se napít.“

„Vypadal jste moc hezky, když jste vkročil tamhle do těch dveří,“ zabručel Ohls.

„Vy jste vypadal ještě líp, když na vás Mendy vytáhl nůž.“

„Tak všechno dobrý,“ řekl a podal mi ruku.

Zapili jsme to a Ohls pak odešel zadními dveřmi, které už minulou noc vypáčil, když tu byl na průzkumu. Vypáčit zadní dveře vilky je hračka, zvlášť když nedoléhají a jsou věkem mírně zpuchřelé. Stačí vyrazit koliky ze závěsů a ostatní jde samo. Ohls mi při odchodu ukázal zářez v zárubni. Zamířil přes svah do sousední ulice, k místu, kde nechal stát svůj vůz. Mohl právě tak snadno otevřít přední dveře, ale to by patrně poškodil zámek. A tolik mě zas upozorňovat nechťel.

Díval jsem se za ním, jak se proplétá mezi stromy s kuzelem kapesní svítilny před sebou a mizí za výstupky kopce. Zamkl jsem dveře, namíchal si další skleničku mírného koktejlu a šel jsem se posadit do obývacího pokoje. Podíval jsem se na hodinky. Nebylo pozdě. Jenom se mi zdálo, že už jsem strašně dávno doma.

Přistoupil jsem k telefonu a požádal ústřednu, aby mě přepojila na Loringovy. Sluha se zeptal, kdo volá, a pak se šel podívat, jestli je paní Loringová doma. Byla doma.

„Zahrál jsem si na kozu,“ zavtipkoval jsem, „ale tygra chytli živého. Mám z toho nějaký ten šrám.“

„Musíte mi o tom vyprávět,“ řekla a znělo to tak vzdáleně, jako by už byla v Paříži.

„To bych mohl, třeba u sklenky, jestli máte čas.“

„Dnes večer? Ale já právě balím věci, které si беру s sebou. Dnes je to bohužel vyloučeno.“

„Chápu, chápu. Nu, já jen myslel, že by vás to zajímalo. Bylo to od vás milé, že jste mě varovala. Váš tatíček s tím neměl vůbec nic společného.“

„Víte to jistě?“

„Naprosto.“

„Aha. Vteřinku prosím.“ Na chvíli se vzdálila, pak se vrátila

k aparátu a byla o poznání srdečnější. „Možná že bych skleničku přece jen stihla. Kde?“

„Kdekoli se vám to bude hodit. Dnes nemám vůz, ale můžu přijet taxíkem.“

„Nesmysl. Já vás vyzvednu, ale ještě to hodinu nebo i déle potrvá. Jakou máte adresu?“

Řekl jsem jí, kde bydlím, a ona zavěsila a já jsem rozsvítil světlo na přední verandě a pak jsem si stoupl do otevřených dveří a vdechoval noc. Silně se ochladilo.

Vrátil jsem se do domu, a pokoušel se dozvonit k Lonnie-mu Morganovi, ale marně. Pak jsem ze samé bujnosti požádal o meziměstský hovor — Las Vegas, Terrapin Club, pana Randyho Starra k telefonu. Počítal jsem, že to nevezme. Ale vzal to. Měl tichý, vyrovnaný hlas muže, který je na svém místě a vyzná se.

„Jsem rád, že vás slyším, Marlowe. Kdo byl přítel Terryho, je i můj přítel. Co pro vás můžu udělat?“

„Mendy je na cestě.“

„Na cestě kam?“

„Do Vegas. Vezou ho tři vazouni, co jste za ním poslal ve velkém černém cadillacu s červeným hledáčkem a houkačkou. Je váš, doufám.“

Zasmál se. „Ve Vegas je hodně takových autáků. Tady je cadillac obytný vůz, jak to pěkně vystihl jeden chlapec od novin. O čem je tu řeč?“

„Mendy se mi v doprovodu dvou ostrých pistolníků nakvartýroval do domu. Mírně řečeno měl v úmyslu zmlátit mě kvůli jednomu článku v novinách. Zřejmě si myslel, že v tom mám prsty.“

„Máte v tom prsty?“

„Já nevlastním ani jedny noviny, pane Starre.“

„Já nevlastním ani jednoho pistolníka v cadillacu, pane Marlowe.“

„Možná to byli šerifovi pomocníci.“

„To vám nepovím. Ještě něco?“

„Dal mi pistoli do zubů. Kopl jsem ho do žaludku a kolenem jsem mu přimáčkl nos. Nesl to s jistou nelibostí. Přesto doufám, že do Vegas dorazí živ a zdrav.“

„Jestli se tím směrem rozjel, jsem o tom přesvědčen. Obávám se, že už budu muset tenhle rozhovor skončit.“

„Jen vteřinku, Starre. Zúčastnil jste se toho bravurního kousku v Otatoclánu, anebo to Mendy obstaral sám?“

„Co je zas tohle?“

„Nic na mě nehrajte, Starre. Mendy na mě neměl vztek pro to, co říkal, aspoň ne do té míry, aby se mi vloupal do baráku a chtěl mě zmlátit jako Willyho Magoona. Dostatečný motiv mi schází, rozumíte? Varoval mě, abych si dal pozor a nerýpal se v Lennoxově případu. Ale já o ten případ přece jen zavadil, protože to tak náhodou vyšlo. A on mi provedl tuhle lumpárnu. Takže tu bude vážnější důvod.“

„Už chápu,“ řekl pomalu a stále ještě zdrženlivě. „Máte dojem, že kolem Terryho smrti nebylo všechno tak akorát, jak se povídá? Že se, dejme tomu, nezastřelil, ale že to za něho někdo provedl?“

„Mám dojem, že by bylo dobré znát podrobnosti. Napsal doznání, které je falešné. Napsal mi dopis a ten byl odeslán. Číšník nebo hotelový poslíček s ním měl proklouznout ven a odeslat ho za Terryho. Terry se nesměl hnout z hotelu. V dopise byla ohromná bankovka a Terry dopis dokončil v okamžiku, kdy někdo zaklepal na dveře. Rád bych věděl, kdo tam přišel.“

„Proč?“

„Kdyby to byl poslíček nebo číšník, Terry by byl připsal ještě řádek — oznámil by to. Kdyby to byl někdo od policie, dopis by byl neodešel. Tak kdo to tedy byl, a proč napsal Terry to doznání?“

„Nemám tušení, Marlowe. Vůbec nemám tušení.“

„Promiňte, že jsem vás s tím obtěžoval, Starre.“

„Jaképak obtěžování, rád jsem vás slyšel. Zeptám se Mendyho, jestli o tom něco neví.“

„Tak dobře, jestli ho ještě někdy uvidíte — živého. Jestli ne, i tak si to radši zjistěte. Než to zjistí někdo jiný.“

„Vý?“ V jeho hlase se ozvala tvrdost, ale byl pořád tichý.

„Ne, pane Starre. Já ne. Někdo, kdo vás může bez velké námahy z Vegas vyprovodit. Věřte mi, pane Starre. Radím vám, věřte mi to. Říkám vám to jasně a rovně.“

„Mendyho uvidím živého. S tím si starosti nedělejte, Marlowe.“
„Hned mě napadlo, že o tom všem víte. Dobrou noc, pane Starre.“

49. KAPITOLA

» Když před domem zastavil vůz a jeho dveře se otevřely, vyšel jsem na okraj schodiště, abych zavolal dolů, že jsem připravený. Avšak postarší černý šofér ji už pomáhal z vozu. Pak se za ní vydal do schodů s malým lehkým kufríkem v ruce. Čekal jsem tedy nahoře.

Když došla ke mně, obrátila se na řidiče. „Pan Marlowe mě doveze do hotelu, Amosi. Děkuju za všechno. Ráno vás zavolám.“

„Ano, paní Loringová. Smím se na něco zeptat pana Marlowa?“

„Samozřejmě, Amosi,“ řekla a prošla kolem nás do domu.

Amos postavil kufrík do předsíně, byl to takový ten malý dámský kufrík, co se do něj vejde snad jen noční košile, lehký župan a pár toaletních potřeb, a zarecitoval:

„Stáří se hlásí. stáří se hlásí. Kalhoty dole podkasám si.‘ Co to znamená, pane Marlowe?“

„Starou bačkoru. Ale zní to pěkně.“

Usmál se. „To je z Eliota. Z jeho Písně lásky J. Alfreda Prufrocka. Nebo tenhle verš, Ženy přecházejí sem tam pokojem, zaujaty v řeči Michelangelem.‘ Říká vám to něco, pane?“

„Jo, říká, že ten pán toho moc nevěděl o ženách.“

„Mám přesně stejný dojem, pane. Nicméně T. S. Eliota velmi obdivuji.“

„Vy jste řekl ‚nicméně‘?“

„Jistěže ano, pane Marlowe. Je to nesprávné?“

„To ne, ale neříkejte to před nějakým milionářem. Mohl by si myslet, že si z něj utahujete.“

Smutně se usmál. „To bych si nikdy nedovolil. Měl jste nějakou nehodu, pane Marlowe?“

„Měl. Naplánovanou. Dobrou noc, Amosi.“

„Dobrou noc, pane.“

Vrátil se k autu a já se vrátil do domu. Linda Loringová stála uprostřed obývacího pokoje a rozhlížela se.

„Amos absolvoval Howardovu univerzitu,“ řekla. „Ten váš byt není moc bezpečné místo pro člověka s tak nebezpečným povoláním, nemyslíte?“

„Neexistuje bezpečné místo.“

„Chudák váš obličej. Kdo vám to udělal?“

„Mendy Menéndez.“

„Co jste udělal vy jemu?“

„Dohromady nic. Jednou dvakrát jsem ho nakopl. Vlezl do pasti. Teď je na cestě do Nevady ve společnosti tří nebo čtyř tvrdých nevadských ohařů. Ale už o něm nemluvm.“

Posadila se na pohovku.

„Co budete pít?“ zeptal jsem se. Otevřel jsem krabici s cigaretami a nabídl ji. Řekla, že nemá chuť kouřit. Pokud jde o pití, vezme prý zavděk čímkoli.

„Co šampaňské?“ navrhl jsem. „Nemám sice kbelík na led, ale je vychlazené. Léta jsem je tu schovával. Dvě láhve. Cordon Rouge. Snad bude dobré. Neumím to posoudit.“

„Schovával? Pro jakou —“

„Pro vás.“

Usmála se, ale pořád nespouštěla oči z mého obličeje. „Jste hrozně pořezaný.“ Lehce se prsty dotkla mé tváře. „Pro mě jste je schovával? To je dost nepravděpodobné. Známe se sotva dva měsíce.“

„Tak jsem je schovával až do našeho setkání. Dojdu pro ně.“ Vzal jsem její kufřík a zamířil jsem s ním přes pokoj.

„Kam s tím jdete?“ zvolala ostře.

„Snad do ložnice, ne?“

„Položte ten kufřík a ihned se vraťte.“

Poslechl jsem. Oči jí jiskřily a zároveň byly tklivé.

„Takhle vás neznám,“ řekla. „To je pro mě něco nového.“

„V jakém smyslu nového?“

„Až dosud jste si mě jako muž nevšímal. Nesváděl jste mě, nedělal jste významné narážky, nedotkl jste se mě, nijak jste se neprojevoval. Měla jsem z vás dojem, že jste takový drsný, sarkastický, strohý a nepřístupný člověk.“

„Asi takový jsem — občas.“

„Nu, a teď jsem tady a vy jste si podle všeho usmyslel, že do mě nalijete pár sklenek šampaňského a pak mě beze všech okolků odvečete do postele. Je to tak?“

„Abych se vám přiznal,“ řekl jsem, „něco na ten způsob mi opravdu prolétlo hlavou.“

„To mi sice lichotí, ale co když si to takhle nepředstavuji? Libíte se mi. Moc se mi libíte. Jenže z toho ještě neplyne, že se s vámi chci vyspat. Neukvapil jste se trochu jenom proto, že jsem si s sebou vzala ten kufřík?“

„Je možné, že jsem se přepočítal,“ zabručel jsem a odnesl jsem kufřík zpátky do předsíně. „Skočím pro to šampaňské.“

„Nechtěla jsem se vás dotknout. Třeba byste si to šampaňské raději schoval pro nějakou slibnější příležitost.“

„Jsou ho jen dvě láhve,“ podotkl jsem. „Opravdu slibná příležitost by si vyžádala takový tucet.“

„Ó, chápu,“ řekla popuzeně. „Já mám být jen taková náhražka, než se objeví někdo krásnější a přitažlivější. Tak vám tedy pěkně děkuju. Teď se ale já cítím dotčená, ačkoli něco na tom je, vědět, že tu nepřiжду k úhoně. Jestli snad myslíte, že se po láhvi šampaňského nějak spustím, ujišťuji vás, že se velice mýlíte.“

„Už jsem jednou uznal svůj omyl.“

„Není to se mnou tak snadné, třebaže jsem vám řekla, že se rozvádím, a třebaže mě sem Amos zavezl s tím kufříkem,“ pokračovala pořád tak popuzeně.

„Dejte už jednou pokoj s tím svým hloupým kufříkem!“ vyjel jsem. „Pořád kufřík, kufřík! Ještě jednou to slovo padne, a hodím tu nádheru ze schodů. Požádal jsem vás, abyste se mnou vypila sklenici vína. A teď pro to víno skočím do kuchyně. To je všechno. Nemám sebemenší úmysl vás opít. Nechcete se mnou

spát. Prosím. Mám pro to plné pochopení. Proč taky? Ale přesto si spolu můžeme vypít jednu dvě sklenky šampaňského, nemyslíte? Copak se musíme hádat, kdo koho svede a kdy a kde a po kolika láhvích šampaňského?“

„A vy se pro to nemusíte rozčilovat,“ vyhrkla a začervenala se.

„Tak tohle je zas jeden dámský gambit,“ řekl jsem nevlídně. „Znám jich dobrých padesát a nesnáším je. Ani jeden. Všechny jsou podezřelé, ve všech číhá nějaký úskok.“

Vstala, přistoupila docela blízko ke mně a konečky prstů mi jemně pohladila pořezaná a oteklá místa na tváři. „Promiňte. Jsem unavená a zklamaná žena. Budte na mě hodný, prosím vás o to. Se mnou nikdo štěstí neudělá.“

„Nejste unavená a nejste o nic zklamanější než většina lidí. Podle všech pravidel byste měla být taky taková povrchní, zkažená a nestydatá holka, jako byla vaše sestra. Nějakým zázrakem se stalo, že taková nejste. Pobrala jste všechnu poctivost, co jí ve vaší rodině bylo, a slušnou dávku kuráže. Vy nikoho nepotřebujete, aby na vás byl hodný.“

Otočil jsem se, vyšel z pokoje do předsíně a odtud do kuchyně, kde jsem z ledničky vytáhl jednu z láhví šampaňského, vykroutil zátku a rychle naplnil dvě mělké číše. Z jedné jsem si přihnul. Bublínky mi vehnaly slzy do očí, ale přesto jsem dopil. Číši jsem znovu naplnil. Pak jsem to všechno postavil na ták a odnesl do obývacího pokoje.

Nebyla tam. Kufrík byl pryč. Složil jsem ták a otevřel venkovní dveře. Neslyšel jsem je otvírat a neměla vůz. Vůbec nic jsem v kuchyni nezaslehl.

Pak mi za zády promluvila: „Hlupáčku, to sis myslel, že ti upláchnu?“

Zavřel jsem dveře a otočil se. Měla rozpuštěné vlasy, na bosých nohou trepky s bambulkami a přes sebe hedvábné kimono barvy zapadajícího slunce. Pomalu se ke mně blížila s nečekaně plachým úsměvem. Podal jsem jí sklenku. Vzala ji, dvakrát si usrkla šampaňského a vrátila mi ji.

„Je moc dobré,“ řekla. Pak se mi pokorně a bez sebemenšího náznaku hraní či strojenosti složila do náruče, přitiskla svá ústa na moje a pootevřela rty. Špičkou jazyka se dotkla mého jazyka. Teprve za dlouho odtáhla hlavu, ale paže měla stále ovinuté kolem mého krku. Oči se jí třpytily jak hvězdy.

„Chtěla jsem od začátku,“ šeptla. „Musela jsem dělat drahoty. Nevím proč. Snad mi trochu selhaly nervy. Vůbec nejsem to, čemu se říká žena uvolněných mravů. Nejsem přístupná. Je to škoda?“

„Kdybych si myslel, že jsi, byl bych tě sváděl už tenkrát, když jsme se poprvé setkali U Viktora.“

Zavrtěla pomalu hlavou a usmála se. „Já myslím, že ne. Pro to jsem tady.“

„Třeba ne zrovna ten večer,“ řekl jsem. „Ten večer patřil něčemu jinému.“

„Třeba v baru nikdy nesvádíš ženské.“

„Často ne. Je tam moc šero.“

„Ale hodně ženských tam chodí právě proto, že chtějí být sváděny.“

„Hodně žen na to myslí, hned jak ráno vstanou.“

„Ale alkohol podněcuje žádosti, ovšem do jisté míry.“

„Lékaři to doporučují.“

„Co nám je do lékařů? Chci své šampaňské.“

Znovu jsem ji políbil. Bylo to milé a hravé.

„Chci tě políbit na tu bolavou tvářičku,“ zaprosila a učinila to. „Je úplně rozpálená,“ řekla.

„Všechno ostatní mrzne.“

„Ale nemrzne. Chci své šampaňské.“

„Proč?“

„Protože zvadnu, když nebudeme pít. A taky mi to chutná.“

„Dobrá.“

„Máš mě hodně rád? Nebo teprve budeš mít, až se s tebou vyspím?“

„Možná.“

„Nemusíš se mnou spát, víš o tom? Já na tom naprosto netrvám.“

„Děkuju.“
„Chci své šampaňské.“
„Kolik máš peněz?“
„Celkem? Jak to mám vědět? Asi osm milionů dolarů.“
„Rozhodl jsem se, že se s tebou vyspím.“
„Ty prodejný mizero!“
„To šampaňské jsem koupil já.“
„K čertu se šampaňským.“

50. KAPITOLA

» O hodinu později ke mně vztáhla nahou paži, pošimrala mě na uchu a řekla: „Napadlo tě, že by sis mě mohl vzít?“

„Nevydrželo by to ani půl roku.“

„Co na tom, proboha?“ řekla. „Nestálo by to snad za to? Co čekáš od života? Chceš se pojistit proti všem jeho rizikům?“

„Je mi dvaadváct. Jsem zhýčkaný nezávislostí. Ty jsi taky trochu zhýčkaná — ne nějak moc — penězi.“

„Je mi šestatřicet. Není hanba mít peníze a není taková hanba vzít si někoho, kdo má peníze. Většina lidí, kteří je mají, si je nezaslouží, většina s nimi neumí zacházet. Ale to stejně dlouho nezůstane. Bude nová válka, a než skončí, nikdo nebude mít peníze, jen lumpové a vydřiduši. Nám ostatním nezbude ani centík, všechno praskne na daně.“

Pohládl jsem ji po vlasech a jeden pramínek jsem si obtočil kolem prstu. „Třeba máš pravdu.“

„Mohli bychom letět do Paříže a mít se spolu báječně.“ Zvedla se na lokti a zahleděla se na mě. Viděl jsem, jak se jí lesknou oči, ale z jejich výrazu jsem nic nevyčetl. „Máš něco proti manželství?“

„Pro dva lidi ze sta je to skvělé. Ostatní se s tím perou, jak se dá. Po dvaceti letech bývá u nás manžel odkázán jenom na svůj ponk v garáži. Americká děvčata jsou jedna báseň. Americké manželky

si pro sebe okupují zatracené velké území. Kromě toho —“

„Dej mi napít šampaňského.“

„Kromě toho,“ pokračoval jsem, „by to byla pro tebe pouhá epizoda. Jen první rozvod dá člověku do těla. Pak už je to jen problém ekonomický. A s tím si lámat hlavu nemusíš. Ode dneška za deset roků mě třeba potkáš na ulici a napadne tě: Kde jsem já jenom toho člověka viděla? Pokud by sis mě vůbec všimla.“

„Ty soběstačný, samolibý, sebejistý, nedotknutelný mizero! Dej mi napít šampaňského.“

„Takhle si mě aspoň budeš pamatovat.“

„A taky nafoukaný. Trochu moc nafoukaný! Momentálně trošinku potlučený. Myslíš, že si tě budu pamatovat? Bez ohledu na to, kolik budu mít mužů nebo milenců, že si tě budu pamatovat? Proč?“

„Promiň. Trochu jsem se přecenil. Naleju ti šampaňské.“

„Jak jsme roztomilí a jak rozumní!“ řekla jízlivě. „Jsem bohatá žena, drahoušku, a ještě nepředstavitelně zbohatnu. Mohla bych ti koupit svět, kdybys stál za to. Co máš teď? Nehostinný byt, kde tě večer nečeká ani pes ani kočka, a dusný kumbál, kde sedíš a čekáš u psacího stolu. I kdybych se s tebou rozvedla, nikdy bych nedovolila, aby ses do tohohle vrátil.“

„Jak bys mi v tom zabránila? Já nejsem Terry Lennox.“

„Prosím tě, o něm nezačínej. A taky nebudeme mluvit o tom zlatém rampouchu, o Wadeově ženě. Ani o jejím ubohém, opilém a zpustlém manželovi. Tak ty chceš být mermomocí jediným mužem, který mě odmítl? Co je to v tobě za divnou pýchu? Složila jsem ti největší kompliment, jaký znám. Požádala jsem tě, aby sis mě vzal.“

„Složilas mi ještě větší kompliment.“

Dala se do pláče. „Ty blázne, ty nemožný blázne!“ Tváře jí zvlhly. Cítil jsem na nich slzy. „A co kdyby to netrvalo ani půl roku, rok, dva roky? Co bys tím ztratil? Ten prach na psacím stole, špinu na žaluziích a pustotu pěkně prázdného života, co vedeš?“

„Chceš ještě šampaňské?“

„No dobře.“

Přítáhl jsem ji k sobě a ona mi plakala na rameni. Nebyla do mě zamilovaná a oba jsme to věděli. Neplakala kvůli mně. Prostě na ni přišla chvíle, kdy musela uronit pár slz.

Pak mi z náruče vyklouzla a já jsem vstal a ona si zašla do koupelny upravit uplakaný obličej. Přinesl jsem šampaňské. Když se vrátila, už se usmívala.

„Nezlob se, že jsem brečela,“ řekla. „Ode dneška za půl roku si nevzpomenou ani na tvé jméno. Odneseš to vedle do pokoje. Chci mít světlo.“

Poslechl jsem ji. Usadila se jako prve na pohovku. Postavil jsem před ní šampaňské. Dívala se na sklenku, ale nedotkla se ji.

„Predstavim se ti,“ řekl jsem. „Dáme si spolu drink.“

„Jako dnes večer?“

„Už nikdy to nebude jako dnes večer.“

Zdvihla číšku šampaňského, pomalu z ní trošku upila, pak se vsedě pootočila a zbytek mi vchrstla do obličeje. Potom se znovu rozplakala. Vzal jsem kapesník a otřel jsem nejdřív svůj a pak její obličej.

„Nevím, proč jsem to udělala,“ přiznala. „Ale neříkej mi proboha, že jsem ženská a ženská že nikdy neví, proč co dělá.“

Nalil jsem ji do sklenky šampaňské a odbyl jsem její řeči smíchem. Pomalu dopila, pak se otočila a sklouzla mi na kolena.

„Jsem unavená,“ řekla. „Tentokrát mě musíš odnést.“

Za chvíli usnula.

Ráno ještě spala, když jsem vstával a šel si uvařit kávu. Osprchoval jsem se, oholil a oblékl. Teprve pak se probudila. Nasnídali jsme se spolu. Objednal jsem jí taxíka a snesl ze schodů její elegantní kufřík.

Rozloučili jsme se. Díval jsem se za taxíkem, dokud mi nezmižel z dohledu. Pak jsem se vrátil nahoru, zašel do ložnice, rozebral postel a celou jsem ji přestlal. Na jednom polštáři byl dlouhý černý vlas. Na dně mého žaludku byla hrouda olova.

Francouzi na to mají úsloví. Ti bídáci mají úsloví na všechno a vždycky mají pravdu.

Rozloučit se znamená trochu umřít.

51. KAPITOLA

» Sewel Endicott řekl, že pracuje do pozdních hodin, a abych se u něj zastavil večer kolem půl osmé.

Jeho kancelář byla rohová místnost a měl tam modrý koberec, červený mahagonový psací stůl s vyřezávanými rohy, velmi starý a zřejmě velmi drahocenný, pak obligátní zasklenou knihovnu s právníckými hořčicově žlutými svazky, obvyklé karikatury slavných anglických soudců od Spye a na jižní stěně jediný obraz, veliký portrét soudce Olivera Wendella Holmese. Endicottovo křeslo bylo potažené černou kůží. Poblíž byl ještě jeden stůl s otevřeným stahovacím krytem, přecpaný leistry. Byla to kancelář, kterou žádná zženštilá ruka dekorátéra neměla čas pokazit.

Endicott seděl bez saka a vypadal unaveně, ale únava už jaksí patřila k jeho typu. Kouřil jednu z těch jeho nijakých cigaret a sypal si popel na uvolněnou kravatu. Všude se povalovaly jeho zplhlé černé vlasy.

Když jsem se posadil, chvíli na mě mlčky koukal a pak řekl: „Vý jste ten nejpaličatější mezek, jakého jsem kdy poznal. Že se vám chce hrabat se pořád v tom hnoji!“

„Vrtá mi hlavou jedna maličkost! Mohl byste mi už dneska potvrdit, co jsem si doposud myslel, totiž že jste reprezentoval pana Harlana Pottera, když jste za mnou tenkrát přišel do basy?“

Přikývl. Dotkl jsem se konečky prstů jemně lícní kosti. Rána se už zacelila a otok zmizel, ale jeden z úderů zřejmě poškodil nerv. Pořád jsem měl na tváři necitlivé místo, na které jsem si musel sahat. Časem to přejde.

„A ještě tohle: když jste jel do Otatoclánu, vyslala vás tam jako svého mimořádného zástupce prokuratura?“

„Ano, ale to mi nevyčítejte, Marlowe. Bylo to pro mě cenné spojení. Snad jsem mu přikládal až moc velkou váhu.“

„Doufám, že ještě trvá.“

Zavrtěl hlavou. „Ne. S tím je konec. Panu Potterovi obstarávají právní záležitosti firmy v San Franciscu, New Yorku a ve Washingtonu.“

„Ten mě má asi v žaludku, že jsem si tak troufnul — jestli si na mě ovšem vůbec vzpomene.“

Endicott se usmál. „Je to divné, ale viní ze všeho svého zetě, doktora Loringa. Muž kalibru Harlana Pottera musí někoho vinit. Je vyloučeno, aby sám něco zvrtil. Namlouvá si, že by se bylo nic nestalo, kdyby Loring nekrmil tu ženskou nebezpečnými jedy.“

„To je na omylu. Poslyšte, vy jste viděl tělo Terryho Lennox v Otatoclánu?“

„Ano, viděl. V dílně jednoho truhláře. Nemají tam normální márnici. Ten truhlář taky vyráběl rakev. Tělo bylo úplně ztuhlé. Viděl jsem ránu do spánku. Totožnost je nesporná, jestli jste v tomto směru měl nějaké pochyby.“

„Ne, pane Endicotte. Neměl, protože v tomhle případě je to skoro nemožné. Byl ovšem trochu nalíčený, ne?“

„Měl obličej a ruce natřené do sněda a vlasy měl přebarvené načerno. Ale jizvy byly na první pohled patrné. A otisky prstů se samozřejmě daly snadno ověřit na otiscích, které zanechal doma.“

„Jaký tam vlastně mají policejní aparát?“

„Primitivní. Jejich „jefe“ neumí o mnoho víc než číst a psát. Ale pokud jde o otisky, to se vyznal. Bylo tam tenkrát horko, to víte. Značné vedro.“ Svrátil čelo, vyňal z úst cigaretu a nedbale ji odhodil do jakési obrovské nádoby z černého čediče. „Museli z hotelu nosit led,“ dodal. „Spousty ledu.“ Opět se na mě podíval. „Tam balzamování jako u nás neexistuje. Všecko musí jít ráz naráz.“

„Mluvíte španělsky, pane Endicotte?“

„Jenom pár slov. Ředitel hotelu nám tlumočil.“ Usmál se. „Takový vyšňořený, ulizaný chlápek. Vypadal dost neurvale, ale byl velmi uctivý a ochotný. Za chvíli jsme s tím byli hotovi.“

„Terry mi poslal dopis. Pan Potter o něm podle všeho ví. Řekl jsem to jeho dceři, paní Loringové. Ukázal jsem jí ten dopis. Byl v něm portrét pana Madisona.“

„Co prosím?“

„Pětisícová bankovka.“

Zdvihl obočí. „Opravdu? No, mohl si to ostatně dovolit. Jeho

žena mu dala takových dvě stě padesát tisíc, když si ji bral po druhé. Mám dojem, že se chtěl stejně v Mexiku usadit, bez ohledu na to, co se událo. Jak to dopadlo s těmi penězi, to nevím. To jsem neměl na starosti.“

„Tady je ten dopis, pane Endicotte, kdybyste měl chuť si ho přečíst.“

Vytáhl jsem dopis a podal mu ho. Přečetl si ho pozorně, jak už advokáti mají ve zvyku číst věci. Položil ho na stůl, opřel se dozadu a civěl do prázdna.

„Poněkud literární styl, nemyslíte?“ poznamenal tiše. „Rád bych věděl, proč to udělal.“

„Co? Proč se zabil, doznal, nebo napsal ten dopis?“

„Proč se doznal a proč se zabil, samozřejmě,“ řekl Endicott stroze. „Dopis je pochopitelný. Aspoň jste dostal slušné odškodné za to, co jste pro něho tenkrát, a vlastně i potom udělal.“

„Ta poštovní schránka mi vadí,“ řekl jsem. „Víte, jak tam píše, že na ulici pod jeho oknem je poštovní schránka a že hotelový sluha mu dopis ukáže, než ho vhodí do schránky, tak aby se Terry přesvědčil, že dopis opravdu poslal.“

V Endicottově zraku cosi pohaslo. „Proč?“ zeptal se neúčastně. Vzal si z hranatého pouzdra další cigaretu s filtrem. Natáhl jsem přes stůl ruku se zapalovačem a připálil jsem mu.

„V takovém hnízdě, jako je Otatoclán, asi žádnou nemají,“ mínil jsem.

„Pokračujte.“

„Nejdřív mě to nenapadlo. Pak jsem si to místo vyhledal. Je to taková větší vesnice. Obyvatel řekněme tisíc, dvanáct set. Jedna ulice, částečně dlážděná. Jefe má jako úřední vozidlo fordku model A. Pošta je umístěná v jednom rohu krámu, kde je kromě ní sázková kancelář a řeznictví. Jeden hotel, dvě hospody, mizerné cesty, jedno kapesní letiště. V okolních horách se hodně loví. Proto to letiště. Jiným slušným způsobem se tam nedopравíte.“

„Pokračujte. Já vím o loveckých revírech.“

„Takže je na ulici určité poštovní schránka! Asi jako dostihová dráha pro chrtý, golfové hřiště a park s barevnou fontánou a pavilonem pro kapelu.“

„V tom případě se zmýlil,“ pronesl Endicott chladně. „Třeba to bylo něco, co mu připadalo jako poštovní schránka, řekněme koš na odpadky.“

Vstal jsem. Vzal jsem ze stolu dopis, opět ho složil a zastrčil zpátky do kapsy.

„Koš na odpadky,“ opakoval jsem. „To je ono, přesně. Natřený v mexických národních barvách zeleno-bílo-červeně a s nápisem vyvedeným jasnou tiskací šablonou: UDRŽUJTE ČISTOTU V NAŠEM KRÁSNÉM MĚSTĚ! Ve španělštině, samozřejmě. A kolem toho se povaluje sedm prašivých psů.“

„Nějak moc toho víte, Marlowe.“

„Jestli vám připadá, že dělám moc chytrého, tak promiňte. Jednu maličkost jsem už probral s Randym Starrem. Jak to, že byl dopis vůbec odeslán? Podle toho, co v něm Lennox tvrdí, byl celý postup předem domluvený. Takže mu někdo o té schránce řekl. A ten někdo tím pádem lhal. A přesto ten někdo dopis i s pětitisícovou bankovkou odeslal. Pěkná záhada, že?“

Vyfoukl kouř a sledoval ho, jak se vznáší.

„Jaký je váš závěr — a proč do toho zatahujete Starra?“

„Starr a jeden darebák jménem Menéndez, který byl nedávno odklizen z naší pospolitosti, sloužili s Terryem v britské armádě. Jsou to v jistém ohledu, totiž skoro v každém ohledu, mizerné charaktery, ale ještě úplně nezahodili takzvanou osobní hrdost. Z důvodů naprosto očividných tu zorganizovali kamufláž. A jakási kamufláž, ovšem z docela jiných důvodů, se odehrála taky v Otatoclánu.“

„Jaký je váš závěr?“ opakoval, tentokrát mnohem ostřeji.

„Jaký je váš?“

Neodpověděl mi. Tak jsem mu zatím poděkoval a odporoučel se.

Mračil se, když jsem otvíral dveře, ale měl jsem dojem, že je to výraz nelíčeného zmatku. Nebo se možná snažil rozpomenout, jak to vypadalo před tím hotelem, jestli tam byla nějaká poštovní schránka.

Bylo to jen další kolečko, které jsem roztočil, nic víc. Točilo se

dobrý měsíc, než přišla další událost.

Jednoho odpoledne, takhle v pátek, na mě čekal v kanceláři jakýsi cizinec. Byl to dobře oblečený Mexičan nebo Jihoameričan neurčité provenience. Seděl u otevřeného okna a kouřil hnědou cigaretu, která silně čpěla. Byl vysoký, velmi štíhlý, velmi elegantní, s úhledným tmavým knírkem a tmavými vlasy, poněkud delšími, než se u nás nosí, a na sobě měl světle hnědý oblek z řídké tkaného tropika. Na očích měl takové zelené brýle proti slunci. Uctivě povstal.

„*Señor Marlowe?*“

„Prosím — co pro vás mohu udělat?“

Podal mi složený list. „*Un aviso de parte del señor Starr en Las Vegas, señor. Habla Usted español?*“

„Španělsky mluvím, ale pomalu. Angličtina by byla lepší.“

„Prosím, budu mluvit anglicky,“ řekl. „Je mi to jedno.“

Vzal jsem si od něho papír a četl: „Tímto vám představuji svého přítele Cisca Maioranose. Myslím, že všechno objasní, S.“

„Pojďte dál, pane Maioranosi,“ vyzval jsem ho.

Přidržel jsem mu dveře. Když kolem mne procházel, ovanula mě vůně parfému. Také obočí měl odporně žensky vykroužené. Ale zřejmě nebyl tak zženštilý, jak se zdálo, protože měl obličej po obou stranách zjizvený od ran nožem.

52. KAPITOLA

» Posadil se do křesla pro klienty a přehodil si nohy křížem. „Máte prý zájem o jisté informace o seňorovi Lennoxovi.“

„Jen o jeho posledních okamžicích.“

„Byl jsem u toho, señore. Byl jsem totiž v tom hotelu zaměstnaný.“ Pokrčil rameny. „Celkem bezvýznamné a přechodné místo to bylo. Denní recepční.“ Mluvil bezvadně anglicky, ale jeho řeč se nesla španělským rytmem. Španělština, totiž americká španělština, má jisté vzestupy a poklesy, které americkému uchu nijak nepřibližují význam slov. Jsou spíš jako šumění mořského příboje.

„K vašemu typu mi to nesedí,“ řekl jsem.

„Člověk je někdy v úzkých.“

„Kdo mi odeslal ten dopis?“

Otevřel pouzdro na cigarety a nabídl mi. „Zkuste jednu.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Na mě jsou moc silné. Kolumbijské mám rád. Kubánská cigareta je zabiják.“

Pousmál se, sám si jednu zapálil a vyfoukl kouř. Ten chlápek byl tak prudce elegantní, že mi začínal jít na nervy.

„Vím o tom dopise, señore. Mozo se bál jít nahoru do pokoje toho pana Lennox, když tam postavili stráž. Poldu nebo detektiva, jak vy říkáte. Tak jsem ten dopis odnesl na *correo* — na poštu sám. Rozumí se, až když se seňor Lennox zastřelil.“

„Měl jste se podívat dovnitř. V tom dopise byly ohromné peníze.“

„Byl zapečetěný,“ řekl odměřeně. „*El honor no se mueve de lado como los cangrejos*. To znamená, že čest neleze bokem jako krabi, señore.“

„Omlouvám se. Prosím, pokračujte.“

„Když jsem vstoupil do pokoje a zavřel dveře před detektivem, měl seňor Lennox v levé ruce stopesovou bankovku a v pravé držel pistoli. Před ním na stole byl ten dopis. Byl tam ještě jeden list, který jsem samozřejmě nečetl. Nechtěl jsem bankovku přijmout.“

„Tak horentní sumu, co?“ řekl jsem, ale on na mou jízlivost nereagoval.

„Trval na svém. Nakonec jsem si ty peníze vzal a později jsem je dal vrátnému. Dopis jsem vynesl pod ubrouskem na tácu, na kterém jsem mu předtím servíroval kávu. Detektiv si mě změnil, ale nic neřekl. Když jsem byl asi v polovině schodiště, slyšel jsem ránu. Rychle jsem schoval dopis a rozběhl se nahoru. Detektiv se pokoušel vykopnout dveře. Použil jsem svůj klíč. Señor Lennox byl mrtvý.“

Jemně přešel konečky prstů po hraně stolu a vzdychl. „Ostatní bezpochyby znáte.“

„Byl hotel plně obsazený?“

„Ne, nebyl. Bylo tam asi tak šest hostů.“

„Američani?“

„Dva — *Americanos del Norte*. Lovci.“

„Skuteční gringové, nebo jen přestěhovaní Mexičani?“

Zvolna si nad kolenem popotáhl puk na světle hnědých kalhotách. „Myslím, že jeden z nich mohl být klidně španělského původu. Mluvil pohraniční španělštinou. Takový neotesaný člověk.“

„A netočili se náhodou kolem Lennoxova pokoje?“

Prudce zvedl hlavu, ale zelené okuláry mě nechávaly v temnotách. „Proč by to dělali, señore?“

Přikývl jsem. „No, bylo to od vás na mou duši moc hezké, že jste mi o tom přišel povědět, señore Maioranosí. Řekněte Rاندymu, že jsem mu velmi zavázán, ano?“

„*No hay de que, señor*. Rádo se stalo.“

„A později, jestli bude mít čas, by mi mohl poslat někoho, kdo ví, o čem mluvím.“

„Señore?“ Jeho hlas zněl měkce, ale přitom ledově. „Pochybujete o mém slově?“

„Vy chlapi vždycky mluvíte o cti. Někdy je čest zástěrka podvodu. Nerozčilujte se. Sedte klidně a já vám to vyložím trochu jinak.“

Zatvářil se povýšeně a opřel se o lenoch.

„Já se jen dohaduju, chápejte. Můžu se mýlit. Ale taky můžu mít pravdu. Ti dva Američani tam měli svůj úkol. Přicestovali leťtadlem. Vydávali se za lovce. Jeden z nich se jmenoval Menéndez. Provozovatel hazardu. Zapsal se pod jiným jménem, nebo taky

ne. To nevím. Lennox věděl, že tam jsou. Věděl proč. Napsal mi ten dopis, protože měl špatné svědomí. Zatáhl mě totiž do pěkného svinstva, a byl příliš slušný, než aby nad tím mávl rukou. Vložil bankovku do dopisu — bylo to pět tisíc dolarů, protože měl spoustu peněz a věděl, že já jich nemám nazbyt. V dopise byla taky taková nenápadná narážka, z které se člověk může anebo taky nemusí něco dovtipit. Señor Lennox patřil k lidem, kteří mívají ty nejlepší úmysly, ale vždycky se jim to nějak zvrtně. Říkáte, že jste odnesl dopis na poštu. Proč jste ho nehodil do schránky přímo před hotelem?“

„Do schránky?“

„Do poštovní schránky. *Cajón cartero* tomu tuším říkáte.“

Usmál se. „Otatoclán není Mexico City, señore. Je to docela primitivní vesnice. Pouliční poštovní schránka v Otatoclánu? Tam by nikdo nepochopil, nač taková věc je. Nikdo by z ní nevybíral dopisy.“

Řekl jsem: „Dobrá. Nu, nechme toho. Podívejte, vy jste žádné kafe na žádném táce señoru Lennoxovi do pokoje neservíroval, señore Maioranosí. Nešel jste do pokoje kolem detektiva, ale šli tam ti dva Američani. Detektiv byl samozřejmě koupenný člověk. Jako několik dalších lidí. Jeden ten *Americano* praštil Lennox zezadu. Pak vzal mausera, otevřel jeden náboj, vytáhl projektil a dal prázdný náboj zpátky do závěru. Potom přiložil pistoli k Lennoxovu spánku a zmáčkl spoušť. Výstřel mu způsobil napohled šeredné zranění, ale nezabil ho. Pak ho odnesli na nosítkách, pěkně přikrytého, aby na něj nebylo vidět. Když pak měl přiletět americký advokát, nacpali do Lennox nějaké drogy, zabalili ho do ledu a uložili do temného kouta truhlářské dílny, kde *carpintero* stloukal rakev. Americký advokát tam Lennox viděl. Viděl muže studeného jak led, naprosto strnulého, s krvavou, zčernalou ránou ve spánku. Mrtvého podle všech předpisů. Druhý den pohřbili rakev plnou kameení. Americký advokát se vrátil domů s otisky prstů a jakýmsi dokumentem, totiž falzifikátem dokumentu. Jak se vám tohle líbí, señore Maioranosí?“

Pokrčil rameny. „Možné by to bylo, señore. Bylo by k tomu zapotřebí hodně peněz a vlivu. Snad by to bylo možné, kdyby ten señor Menéndez měl úzký vztah k důležitým lidem v Otatoclánu, jako je *alcade* — starosta, majitel hotelu a podobně.“

„Inu, i to je možné. Výborný nápad. To by taky vysvětlovalo, proč si vybrali takové zastrčené místo, jako je Otatoclán.“

Na tváři se mu mihl úsměv. „Pak by señor Lennox mohl být ještě naživu, ne?“

„Jistě. Bylo nutné sehrát sebevraždu, která by odpovídala tomu přiznání. Musela být natolik věrohodná, aby jí naletěl advokát, který býval prokurátorem. Kdyby to dodatečně prasklo, měl by z toho dnešní prokurátor pěkně zamotanou šišku. Ten Menéndez není takový kadet, jak si o sobě myslí, ale třískat mě do zubů pistolí, protože jsem do té věci šťoural, na to kadet byl. Měl k tomu zřejmě speciální důvody. Kdyby ten podvod vybuchl, Menéndez by se vezl v mezinárodním skandálu. Pokud jde o práci policie, jsou Mexičani na podfuky právě tak hákliví jako my.“

„To všechno je možné, señore. Vim to až moc dobře. Obvinil jste mě ze lži. Řekl jste, že jsem nešel do pokoje, kde byl señor Lennox, a neodnesl ten dopis.“

„Vy už jste tam byl, kamaráde, a ten dopis jste právě psal.“

Jedním krátkým pohybem si sňal tmavé brýle. Nikomu se ještě nepodařilo změnit si barvu očí.

„Myslím, že je ještě brzy na skleničku gimletu,“ řekl.

53. KAPITOLA

» V Mexico City na něm udělali ohromný kus práce. A proč taky ne? Nemají o nic horší lékaře, laboranty, nemocnice, malíře, architekty, než máme my. Někdy i o něco lepší. Jeden mexický polda vymyslel parafinové testy na střelnou bavlnu. Naprosto dokonalý obličej Terryho udělat nemohli, ale dali si záležet. Dokonce i nos mu změnili, vyoperovali mu z něj nějakou kůstku, takže

vypadal plošší, ne tak nordický. Nemohli zahladit všechny stopy jizev, a tak mu jich pár přidělali i na druhou stranu obličeje. Jizvy po řezných ranách nejsou v Latinské Americe žádnou vzácností.

„Tady mi provedli dokonce transplantaci nervů,“ ukázal a dotkl se kdysi zhyzděné části obličeje.

„Jak blízko jsem byl pravdě?“

„Dost blízko. Několik podrobností nesouhlasí, ale na těch nesejde. Byla to blesková akce, hodně se muselo improvizovat a sám jsem vlastně nevěděl, jak se věci vyvinou. Musel jsem jen splnit jisté příkazy, musel jsem se zkrátka dokonale vypařit. Mědy byl proti tomu, abych vám psal, ale přece jen jsem si to prosadil. Trochu vás podcenil. Ta poznámka o schránce mu unikla.“

„Věděl jste, kdo zabil Sylvii?“

Neodpověděl mi přímo. „Je to zatraceně kruté, udat ženskou pro vraždu, i když pro vás nikdy moc neznamenal.“

„Žijeme v krutém světě. Měl v tom všem prsty Harlan Potter?“

Usmál se. „Myslíte, že by to na sebe prozradil? Mám dojem, že ne. Mám dojem, že mě má za mrtvého. Kdo mu to ostatně mohl říct, kromě vás?“

„Z toho, co jsem mu řekl já, asi nezmoudří. Jak si teď žije Mědy — jestli žije?“

„Vede se mu celkem dobře. Je v Acapulcu. Pláchl tam kvůli Randymu. Hoši nejsou pro tvrdé zásahy proti policii. Ale Mědy není tak zlý, jak si myslíte. Má srdce.“

„Had taky.“

„Tak co, půjdeme na ten gimlet?“

Vstal jsem, aniž jsem mu odpověděl, a přistoupil jsem k trezoru. Zatočil jsem ciferníkem zámku a vytáhl obálku s Madisonovým portrétem a pěti stodolarovými bankovkami, které voněly kávou. Vysypal jsem všechno na stůl a těch pět stovek jsem si zase vzal.

„Týhle si nechám. Utratil jsem je beze zbytku za pátrání a jiné výlohy. S portrétem pana Madisona jsem docela rád koketoval. Teď je váš. Neporušený.“

Rozprostřel jsem před ním bankovku na okraj stolu. Díval se na ni, ale nedotkl se jí.

„Patří vám, nechte si ji,“ rozhodl. „Mám peněz dost. Mohl jste se taky na všechno klidně vykašlat, nic nepodnikat.“

„Já vím. A ona se taky mohla dát na lepší cestu, kdyby ji byla prošla vražda manžela. Tolik zas na něm nezáleželo, vidíte. Byl to jen jakýsi člověk z masa a krve a možná taky s mozkem a emocemi. Taky věděl, co se stalo, a snažil se s tím vyrovnat, jak dovedl. Psal knihy. Třeba jste o něm slyšel.“

„Podívejte, já jsem sotva mohl dělat něco jiného, než co jsem udělal,“ promluvil zvolna. „Nikomu jsem nechtěl ublížit. Tady jsem měl zoufalé vyhlídky. Člověk hned neodhadne důsledky svého počínání. Měl jsem strach a utekl jsem. Co jsem měl dělat?“

„Nevím.“

„Nebyla duševně normální. Možná by ho stejně zabila.“

„Možná. Kdoví?“

„No tak, trochu byste mohl roztát. Pojdte si vypít skleničku někam, kde je chládek a ticho.“

„Teď není vhodná chvíle, señore Maioranosí.“

„Kdysi jsme byli docela dobří přátelé,“ řekl nešťastně.

„Opravdu? Zapomínám. Pripadá mi, jako by to byli dva jiní lidé. Jste v Mexiku trvale?“

„Jsem. Tady vlastně nejsem ani legálně. A nikdy jsem nebyl. Řekl jsem vám, že jsem se narodil v Salt Lake City. Narodil jsem se v Montrealu. Teď ale budu mít co nevidět mexickou příslušnost. Chce to jen dobrého právníka. Mexiko jsem měl vždycky rád. Zajít si k Viktorovi na gimlet by snad tak velké riziko nebylo.“

„Seberte si své peníze, señore Maioranosí. Je na nich trochu moc krve.“

„Jste chudý.“

„Jak to víte?“

Vzal ze stolku bankovku, napjal ji mezi tenkými prsty a pak ji ledabyle zasunul do náprsní kapsy. Skousl si ret bělostnými zuby — jakých hravě docílíte, když máte snědou kůži.

„Nemůžu vám říct víc, než co jsem vám řekl tenkrát ráno, když jste mě vezl do Tijuany. Dal jsem vám na vybranou, mohl jste mě právě tak odevzdat do rukou policie.“

„Já se na vás nezlobím. Jste už taková povaha. Dlouho jsem se ve vás nevyznal. Měl jste příjemné chování a příjemné vlastnosti, ale pořád tu něco skřípalo. Měl jste i slušné zásady a dodržoval jste je, ale byly příliš osobní. Nebyly v žádném vztahu k obecným zákonům a morálním zábránám. Byl jste příjemný chlápek, protože jste měl příjemnou povahu. Ale bylo vám dobře zrovna tak mezi gangstery a darebáky jako mezi čestnými lidmi. Za předpokladu, že ti darebáci mluvili poměrně slušnou angličtinou a uměli se přijatelně chovat u stolu. Vy jste mravní defetista. Někdy si myslím, že to způsobila válka, a jindy si zas myslím, že jste se s tím už narodil.“

„Já to nechápu,“ zazoufal si. „Opravdu to nechápu. Snažím se vám nějak odvděčit, a vy o tom nechcete slyšet. Nemohl jsem vám říct víc, než co jsem vám řekl. To byste byl nestrpěl.“

„Něco tak milého mi snad ještě nikdo neřekl.“

„Jsem rád, že se vám na mně něco líbí. Dostal jsem se do hrozného srabu. Náhodou jsem se znal s lidmi, kteří si v podobných situacích vědí rady. Byli mi zavázaní za určitou službu, kterou jsem jim kdysi, ještě za války, prokázal. A já jsem se snad poprvé k něčemu včas a správně rozhodl. Potřeboval jsem je, a oni bez váhání pomohli. A zadarmo. Nejste na světě jediný, kdo se neptá, kolik co hodí, Marlowe.“

Natáhl ruku přes stůl a chňapl po jedné z mých cigaret. V jeho temně snědé tváři prosvakovala nestejněměrná červen, na níž se jasně odrážely jizvy. Pozoroval jsem ho, jak z kapsy hbitě vytahuje nóbl plynový zapalovač a zapaluje si cigaretu. Zavanula ke mně vůně parfému.

„Hodně jste si toho ode mě koupil, Terry. Za úsměv, pokynutí, mávnutí ruky, za několik tichých posezení u sklenky v tichém baru. Bylo to milé, dokud to trvalo. Na shledanou, amigo. Neřeknu vám sbohem. Řekl jsem vám to, když to něco znamenalo. Řekl jsem to, když v tom byl smutek, stesk a nenávratnost.“

„Vrátil jsem se příliš pozdě,“ zalitoval. „Plastické operace potřebují svůj čas.“

„Nikdy byste nepřišel, kdybych vás z té skryše nevykouřil.“

V očích se mu náhle zaleskly slzy. Rychle si zase nasadil tmavé brýle.

„Nevěděl jsem, co to udělá,“ omlouval se. „Nechtěli, abych vám cokoli říkal. Prostě jsem se nemohl odhodlat.“

„Tím se netrapte, Terry. Vždycky se najde někdo, kdo se odhodlá za vás.“

„Byl jsem v přepadové jednotce, kamaráde. Tam žádné pápěry nebrali. Dostal jsem pořádně do těla a náckové a ti jejich doktoři se se mnou moc nemazlili. Něco se tam se mnou stalo.“

„To všechno vím, Terry. Jste po mnoha stránkách opravdu sympatický chlápek. Já vás nesoudím. Nikdy jsem vás nesoudil. Ale pochopte, už tu vlastně nejste. Jste dávno pryč. Máte pěkné šaty, drahý parfém a jste elegantní jak padesátidolarová kurva.“

„To je jen převlek, komedie,“ řekl téměř zoufale.

„Ale vytloukl jste z toho dost, nebo ne?“

Ústa se mu stáhla do hořkého úsměvu. Vymluvně, jako rozený Jihoameričan, pokrčil rameny.

„Ovšem. Všecko je to jen komedie, nic než komedie. Tady —“ poklepal si na hrud' zapalovačem, „tady už nic není. Došlo mi to, Marlowe. Dávno mi to došlo. No, a tím to všechno hasne.“

Vstal. Také jsem se zvedl. Podal mi hubenou ruku. Stiskl jsem ji.

„Na shledanou, seňore Maioranosí. Těší mě, že jsem vás poznal, třebaže jen nakrátko.“

„Sbohem.“

Otočil se, přešel místnost a zmizel za dveřmi. Díval jsem se, jak se zavírají. Naslouchal jsem jeho krokům, jak se vzdalují chodbou z imitace mramoru. Po chvíli slably, pak nadobro utichly. Přesto jsem naslouchal dál. Proč? Prál jsem si, aby se náhle zastavil, otočil, vrátil se zpátky a vymluvil mi to všecko, co jsem právě cítil? Nu, neudělal to. A to bylo naposled, co jsem ho viděl.

Už jsem nikoho z těch lidí neviděl, s výjimkou poldů. Ještě nikdo nepřišel na to, jak se jednou provždy rozloučit s nimi.

OBSAH

1. Kapitola	28. Kapitola
2. Kapitola	29. Kapitola
3. Kapitola	30. Kapitola
4. Kapitola	31. Kapitola
5. Kapitola	32. Kapitola
6. Kapitola	33. Kapitola
7. Kapitola	34. Kapitola
8. Kapitola	35. Kapitola
9. Kapitola	36. Kapitola
10. Kapitola	37. Kapitola
11. Kapitola	38. Kapitola
12. Kapitola	39. Kapitola
13. Kapitola	40. Kapitola
14. Kapitola	41. Kapitola
15. Kapitola	42. Kapitola
16. Kapitola	43. Kapitola
17. Kapitola	44. Kapitola
18. Kapitola	45. Kapitola
19. Kapitola	46. Kapitola
20. Kapitola	47. Kapitola
21. Kapitola	48. Kapitola
22. Kapitola	49. Kapitola
23. Kapitola	50. Kapitola
24. Kapitola	51. Kapitola
25. Kapitola	52. Kapitola
26. Kapitola	53. Kapitola
27. Kapitola	

RAYMOND CHANDLER

Loučení s Lennoxem

Z anglického originálu *The Long Goodbye*,
vydaného nakladatelstvím Vintage Books, New York,
přeložil Josef Schwarz.

Jazyková redakce Zdena Tenklová
Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala Mladá fronta a.s.

První vydání, Praha 2013

ePub jako svoux 8 277. publikaci.

ISBN 978-80-204-3190-5

PDF jako svou 8 278. publikaci.

ISBN 978-80-204-3191-2

MOBI jako svou 8 279. publikaci.

ISBN 978-80-204-3192-9

Knihy Mladé fronty si můžete objednat na adrese:

Mladá fronta a.s. — divize Knihy,

Pod Kotlářkou 3, 150 00 Praha 5-Košíře

e-mailem: prodej@mf.cz, tel. 225 347 313

nebo na internetu:

www.mf.cz

www.kniha.cz